

ILLUSTRERET TIDENDE

Bertha Wegmann: Portræt af Hds, Maj. Dronningen. (Charlottenborg).

P. HAASE & SØNS FORLAG - KBHVN. K.

I disse Dage udkom:

William Butler Yeats: Erindringer fra Barneår og Ungdom.

Oversat af Valdemar Rørdam. Med to Portrætter.

Pris 6 Kr. heftet.

Hermed udsendes den første danske Oversættelse af Nobelpristageren W. B. Yeats.

Naar vi begynder med hans Prosabog »Drømmerier over Barneår og Ungdom« er det, fordi den, der intet har læst af Yeats, gør vel i at begynde med den. Disse Drømmerier giver for det første Oplysning om Navne og Forhold til Forklaring af ellers dunkle Steder. Men for det andet og vigtigere giver Bogen, med den karakteristiske Titel, hele Mænd og hans Værk en mangfoldig og hemmelighedsfuldt fortryllende Oplysning indefra. Straks i det korte Forord mærkes det. Bogen igennem er der ikke et Raab, knap et højlydt Ord. Dog rummer den Lidenskab og Lidelse ligesaa vel som skarp Kløgt og fint eller drastisk Lune; dramatiske Optrin og Skikkelser springer frem af Drøm og Grublen.

Selv som sit Ophavs eneste Bog, vilde den hævde sig blandt Alverdens Mindebøger som en af de udødelige, d. v. s. en af dem, hvor den enkelte, just idet han vægter og forklarer sin Enkelthed, taler til alle og for alle. —

Desuden udsendes samtidig med Premiéren paa Betty=Nansen Teatret:

Eugene O. Neill: ANNA CHRISTIE

Skuespil i 4 Akter. Oversat af D. Grünbaum.

Pris 3,25 Kr.

Faas i alle Bogtader.

Spørg en af vore Kunder!

Omtrent overalt i Danmark vil De finde en tilfreds DELCO-LIGHT Kunde. Naar disse Kun- der udtrykker deres Tilfredshed, viser det, at DELCO-LIGHT er det rigtige Anlæg for Enhver, der ønsker god, billig og paalidelig Elektricitet, uafhængig af Centraler. — Skriv efter vort Katalog.

J. INGVARSEN

Ingeniørforretning.

Helmerhus 14, København B, Telefon 12526.

AKTIESELSKABET DET ØSTASIATISKE KOMPAGNI

(THE EAST ASIATIC COMPANY, LIMITED)

KØBENHAVN

FILIALER: BANGKOK OG SINGAPORE

EGNE AGENTURER:

SOERABAYA • SHANGHAI • HANKOW
• DALNY • VLADIVOSTOCK • HARBIN •
SEATTLE • SAN FRANCISCO • VALPARAISO
NEW YORK • DURBAN and JOHANNESBURG

REGELMÆSSIG RUTEFART

SIAM • KINA • JAPAN • SYDAFRIKA •
• AUSTRALIEN • JAVA • VESTINDIEN •
MEKSIKO OG VESTKYSTEN AF NORD-
OG SYDAMERIKA

Import til Europa af østasiatiske og andre oversøiske Produkter, Teak og andre Træsorter. — Eksport til oversøiske Pladser af europæiske Produkter. — Skov og Savmølle drift i Siam. ::

Alle nærmere Oplysninger erholdes ved Henvendelse til Kompagniets Hovedkontor, Holbergsgade 2, København K.

Illustreret Tidende

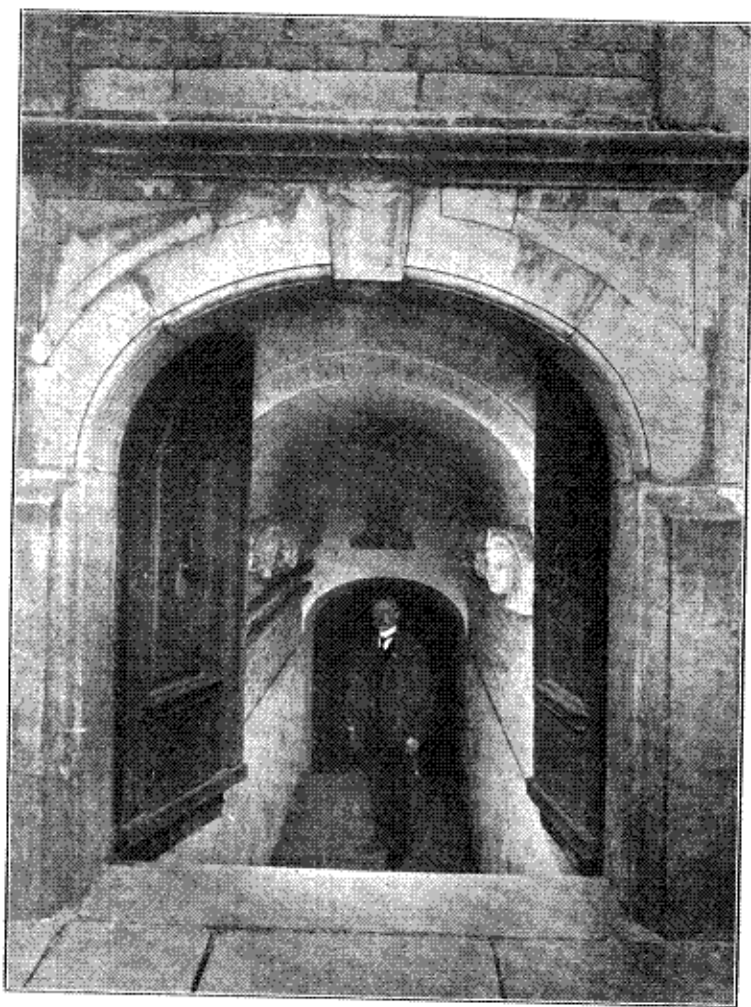
65 · AARGANG
GRUNDLAGT · 1859

REDAKTION: LOUIS BOBÉ · SOPHUS MICHAELIS
H. WITZANSKY (ANSVARHAVENDE)

NUMMER · 25
23 · MARTS · 1924

DEN GAMLE RHINSKVIN PAA ROSENBORG

AF SLOTSFORVALTER BERING LILSBERG

Nedgangen til Vinkælderen paa Rosenborg.

DET er ikke alle, der gaar sig en Tur paa Rosenborg Slotsholm, som er saa heldige at komme en Dag, da Kælderdøren staar aaben, saa de kan faa et Glimt at se af Rosenborgs underjordiske Museum, de Sandstenshoveder og mere eller mindre hele Figurer, der ved en senere Tids Istandsættelser af Bygningen — som alt for medtagne af Tidens Tand og Vind og Vejr — er taget ned og erstattet af andre, gjorde i deres Lignelse. Blandt hvilke Hoveder man, noget til sin Forbavselse maaske, vil finde et moderne Mandshoved, med up-to-date Frisure, omfaldende Flip og Slips, der tager

sig meget fremmed ud mellem de andre typiske Renaissance-Hoveder, der er anbragte i Frontonerne over Vinduerne. Smuk Mand for Resten, behændig Arkitekt og sleben Hofmand, men mere end det, i Virkeligheden en meget dygtig Mand, nemlig Kammerherre Meldahl, Slottets Bygningsinspektør og Leder af Restaurationsarbejderne i Firserne. Og dette hans vellignende Kontrafej paa Muren af Christian IV's gamle Lysthus er vel sat der som hans Signet eller Underskrift paa Restaurationsarbejdet. Som der for Resten ikke var nogen særlig Grund til at prale af.

Men det var nu ikke det, der skal fortælles om. Det er som sagt ikke mange, der faar et Kig inden for Kælderdøren, og det er endnu færre, der faar Næsen indenfor. Kælderduft plejer sjældent at kildre en med Vellyst i Næsen, men Christian IV's lille Eventyrslot er nu een Gang noget for sig, og her kan det mærkeligste hændes.

Nemlig naar man træffer at komme til Kælderhalsen en af de ikke mange Dage i Aaret, hvor Vinkælderen har Besøg af den højtbetroede Mand, der fører Tilsyn med dens Skatte. Da vil man, med særligt Held, kunne gøre den Erfaring, at ligesom man gennem Øret, af Musik, kan hente overjordisk Lyst, saaledes kan man gennem Næsen, fra Rhinens ædle Drue, hente en Duft, der turde rumme en lige saa himmelsk Lyst som nogen Toneharmonie.

Men først, hvorfra kommer Rhinskvinen paa Rosenborg? Da det hedder sig, at der ved de kgl. Tafler, ved store Højfester, skænkes Rosenborgvin fra 1598 — femtenthundrede-nitiotte, altsaa fra 2 Aar efter Christian IV's Krøning! —, maa den være ældre end Slottet, der er bygget 1608—15.

Takket være en Mand, hvis Navn ikke kendes, kan vi spore den gamle Rhinskvins tilbage til dens første Hjemsted i Danmark.

»Den 18. Juni 1659«, fortælles der i en Dagbog ført i København under Belejringen, »tog vores Kompendi (d. e. vort Kaperkompagni) i Østersøen, som Svensken lod tage og føre fra Nykøbing Slot, 3 Stykker (d. e. Fade) gammel Rhinsk Vin, som skulde have været til Sverige, og den svenske Vin-

skænk. Var samme Vin saa gammel: paa det første Fad stod der det Aar 1610, var 49 Aar gammel; paa det andet 1598, den Vin var 61 Aar gammel; det tredje Fad stod (der) paa 1599 var 60 Aar gammel. Samme Vin kom til Kobenhavns Slot. Derhos var en Skude med Rug; den beholdt de Svenske, for vores Folk var den nu ikke stærk nok paa Kompendi (d. e. paa den danske Kaper).«

Heraf kan man altsaa slutte, at Carl Gustav af Sverige, da han efter sit eventyrlige Togt over Isen i Vinteren 1658 var kommet til Nykøbing p. F., har varmet sig ved en Hjærtestyrkning af gamle Dronning Sophies gode Rhinskvind, der laa i Slottets Kælder. Og har fundet den saa liflig, at han Aaret efter mindes den endnu og giver sin Vinskænk — en erfaren Mand, hvem han kunde betro Omsorgen for denne ædle Drue, — Ordre til at føre den til Stockholm og lægge den ned i Kælderen under Stockholms Slot.

Men det stod nu skrevet i Skæbnens Bog, at Carl Gustav ikke skulde komme til at lædske sig tiere paa den gamle Vin, saa Dronning Sophie har ikke haft nødig at vende sig i sin Grav endnu engang. Thi at hun gjorde det, da Svenskekongen Aaret forud havde siddet i hendes Hal og drukket sig salig i hendes ædle Drue, er der ikke mindste Tvivl om, om ellers vi kender den temperamentfulde gamle Dame ret.

Pro primo kom Vinen nemlig aldrig til Stockholm. De danske Kapergutter har haft en saa fin Næse, at de lod den ruglastede Skude fare og tog den langt dyrere med Vinen om Bord.

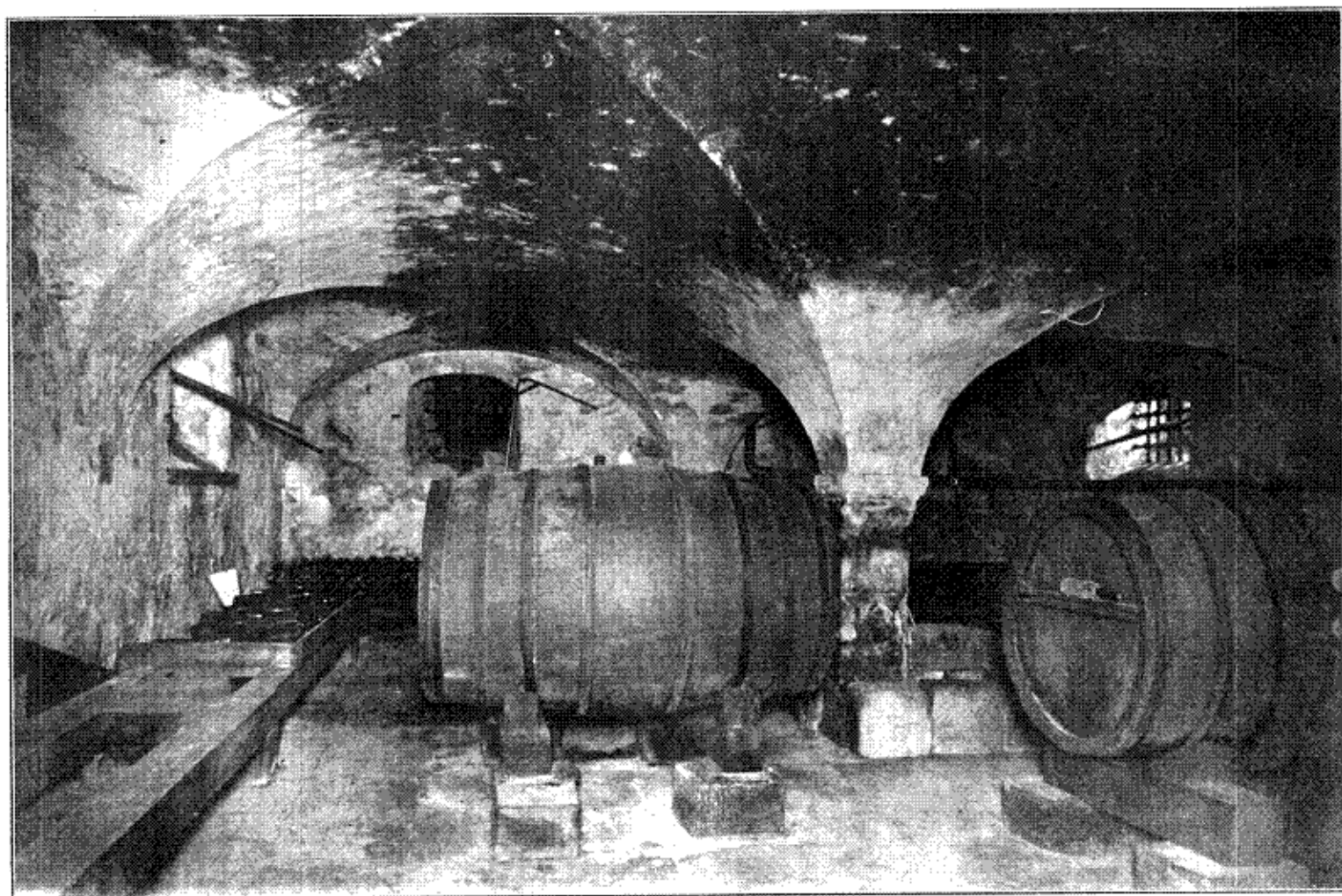
Og pro secundo døde Carl Gustav Aarsdagen efter Størnen og kunde saaledes ikke personlig være til Stede ved

Fredsslutningen, som bl. a. blev fejret med et stort Gilde paa Rosenborg d. 31. Maj, hvor de svenske Fredskommissarier, den svenske Gesandt Hr. Sten Bjälke, der havde siddet som Fange paa Rosenborg en Tid under Belejringen, og det danske Rigsraad var til Stede. Thi det vilde ganske have lignet Frederik III., at regalere sin Gæst med den Drik, han kendte saa godt, medens han med sit kendte ironiske Smil har mumlet i Skægget: Fikst Du Pæren, Zacharias!

Desværre, — Svenskekongen fik mere end den!

Dengang laa den gamle Rhinskvind endnu i Kælderen paa Kobenhavns Slot, ja, i den allerfineste af Kældrene, den nemlig i Kongens Rundel, hvor Kongen havde sit eget Kammer, og hvorfra en Trappe førte lige ned til Kælderen. Og alene denne Plads var et betegnende Udtryk for Vinens Fornemhed. Det var kun Kongens bedste Vin, hans Mundvin, der var i saa intim Forbindelse med ham selv. Ogsaa paa de andre kongelige Borge laa Kongens egen Vinkælder under hans Sovekammer og i umiddelbar Forbindelse dermed. Saaledes bl. a. Steder paa Slottet i Glückstad. Og herom har Ditlev Ahlefeldt en fornøjelig lille Historie, som han fortæller som Vidnesbyrd om Christian IV.s Lune og venlige Sindelag.

»Overskænken, Hr. Henrik Blome, havde engang indbudt General-Løjtnant Bauer, Kammerjunker Bertram Ranzau, mig og nogle andre Herrer som Gæster i Vinkælderen paa Slottet i Glückstad. Vi var i fuld Gang med at lade en Kande med Kongens Mundvin gaa fra Haand til Haand, da vi pludselig saa Døren til den hemmelige Vindeltrappe til Kongens Sovekammer gaa op og Kongens lille Hund komme løbende ned ad Trappen. Vi blev ikke lidt forskrækkede, for vi kunde

Vinkælderen paa Rosenborg. De mange langhalsede Flasker indeholder Paafyldningsvinen fra Fad 1644 (Se Teksten).

jo nok vide, at han selv ikke var langt væk. Men vi tog os sammen i en Hurtighed, rejste os op, hver med et stort Glas i Haanden, og drak lydeligt Kongens Skaal med Ønsket om, at Vorherre vilde unde vor kære Herre og Konge Helsen og Liv. Og det uden at nogen af os saa meget som skelede hen til Døren.

»Se — se, I Kumpaner!« Det var gerne hans Tiltale, naar han var i godt Lune. Han blev staaende i Kælderhalsen, til vi var færdige med vort vivat, vivat, vivat! »Hæng I bare i! Har I Halse, saa har jeg Vin at slaa i dem, — saa skal vi se, hvem der bliver først færdig!«

Og saa gik han uden saa meget som et vredt Blik eller et ondt Ord over, at vi sad og pælede hans bedste Vin i os!«

Omtrent 1729, da der begyndte at blive Tale om at bygge Københavns Slot om — thi Frederik IV. kunde ikke bringe det over sit Hjærte, at rive sine »Fædres gamle Rede« ned, som han sagde, blev Vinen flyttet til Rosenborgs Kælder, hvor Geheime-Arkivet en Tid havde haft Lokale, og hvor Hr. Geheimearkivarius og hans Hjælpere maa have hentet sig en frygtelig Masse Gigt, — der næppe var blevet ringere, om Rhinskvinen samtidig havde ligget der, og de havde haft Adgang til den.

Og der laa den gamle Rhinskvin — sammen med mange andre herlige Vine. Men medens disse er svunden bort i tørstige Halse, ligger »de tre Stykker, som skulde været til Sverige« der endnu med de ovale Metalplader, hvorpaa de mærkelige Aarstal 1598, 1599 og 1615 — thi det er en Skrivefejl eller en Huskefejl, naar Dagbogsforfatteren siger 1610. Og naar de ikke er gaaet Halsens Vej, ligger Grunden selvfølgelig i deres Alder og Fornemhed. Der har kun været drukket af dem ved store Højtideligheder, der har været økonomiseret med dem, — derfor har de holdt ud saa længe.

Og med de omtrent 4500 Flasker, de repræsenterer, vil de vel holde ud en Stund endnu.

Der findes næppe nu det Menneske paa Guds grønne Jord, der vilde kunne smage, hvor denne Vin kommer fra, ud over dette, at den stammer fra Rhinegnene. Frederik II. fik det meste af sin Vin gennem hollandske Købmænd eller gennem Tolderen i Helsingør, hvor alle Fartøjer maatte ankre og betale Told af de Varer, de havde inde, efter den Værdi, som Skipperen opgav. Men en Tolder med en fin Næse kunde snart spore, om den opgivne Værdi ikke var for lav i Forhold til Produktionsstedet; thi man vidste udmærket godt herhjemme, at zu

Klingenberg am Main,
Würzburg am Stein,
Bacharach am Rhein
Wachsen die besten Wein.

Kom der derfor en Ladning Vin fra disse og andre særlig berømte Vinegne, kunde Tolderen paa sin Herre Kongens Vegne sige: Tak, den Vin tager vi til den opgivne Pris, om ellers den fandt Naade for hans Næse. Men han maatte se sig — eller rettere smage og lugte sig godt for. Thi Frederik II. var en Kender. En Købmand i Nyborg havde 1580 solgt ham noget fransk Vin for Rhinsk Vin; han fik Ordre til at møde i København og stande til rette, og han er næppe sluppet billigt fra den Historie. Og da Christoffer Walkendorf i

1583, — man skulde dog tro, det var en Mand, der nok kunde kende slet Vin fra god — havde købt noget Vin, som Kongen først senere havde faaet Lejlighed til at smage paa Aarhusgaard, faar han i en hvas Skrivelse at vide, at denne Vin er meget slet »og aldeles utjenlig, saa jeg hverken vil lade den skænke for mig selv eller for nogen af mine Tjenere.«

Ja, Frederik II. var en brav Karl, det er sikkert nok!

Han lod ogsaa undertiden selv hente Vin nede ved Rhinen ligesom hans Søn og hans Enke, der i Slutningen af Aarhundredet lod hente Vin netop nede fra Bacharach, saa det er mulig en Fürstenberger, vi har liggende i Rosenborgs Kælder.

En Vin, der lagres saa længe, bliver vel nok forædlet, men den bliver samtidig noget forandret i Karakter, da der stadig — om end kun i ringe Maade — tappes af den til Taflerne og til Syge og fyldes ny Vin paa Fadet for at holde det spunsfyldt. For at gøre denne Erstatning saa ensartet som muligt, bruger man den Fremgangsmaade at fylde Erstatningsvin paa Fad 1598 — det eneste, der bliver drukket af — fra Fad 1599; paa dette fra Fad 1615 og paa dette igen fra et Fad 1644; men har man smagt den fra 1598, saa rejser man sig ikke for den fra 1644, — hvis man da ellers har nogen Respekt for sig selv og det, man hælder i sig.

For en Del Aar tilbage, blev Vinen skiftet over paa nye Fade, antagelig fordi man frygtede for, at de gamle ikke kunde holde meget længer. Men det var en utidig Frygt. Da et af de gamle Fade blev savet igennem for at omdannes til to mægtige Kar, var de at se til indeni som blankpoleret Ibenholt. Og saa haarde som Sten.

Og hvordan smager saa denne berømmelige Vin?

Ja, derom er Meningerne meget delte. Nogle skærer Ansigt og vilde maaske sige: Fy for Fanden! hvis de ikke sad ved Kongens Taffel. Andre lukker Øjnene i, lægger Nakken tilbage og smiler saligt, medens de drikker.

Den er, drukket ren fra Fad, mere syrlig, end de fleste vil synes om. Men giver man Tid og lader et Stykke hugget Sukker smelte i Glasset, er Syrligheden borte. Og saa har den en Poesi, en Mystik, en Glød, som pirrer en i Næsen, ildner Blødet, løfter Sindet og hæver en højt over den graa og nøgterne Jord, højt op i en lysere og skønnere og lettere Luft. Ens hele Livskraft bliver potenseret. Det umulige bliver muligt, det vanskelige bliver let; fremmede Tungemaal, som man ellers kun vanskeligt kan mestre, flyder let og utvunget fra Læben. Sorger svinder, gnavne, sure Mennesker smiler en i Møde og selvfølgelig

»mit diesem Trank im Leibe
sieht gleich man Helenen in jedem Weibe.«

Det er Buketten, der er det afgørende ved denne Vin, den vidunderlige Aroma. Staar man i Kælderhalsen og hører Kyperen nede i Kælderen, helt henne yderst mod Gavlen, slaa de smaa hurtige Slag rundt om Spunset for med et sidste, haardt Slag at slaa det op, har man i samme Nu Buketten i Næsen. Og engang indsuget glemmer man den aldrig.

Skatten i Kælderen er ikke det mindst eventyrlige af alt, hvad der gemmes paa Rosenborg af eventyrlig Rigdom og Herlighed.

FRA EN REJSE I AITOLIEN

AF MUSEUMSINSPEKTØR, DR. PHIL. FREDERIK POULSEN

III.

At et saa primitivt Folk som Aitolerne er fulde af Overtro, siger sig selv. Jeg skal her nøjes med at fremdrage Træk, jeg selv var Vidne til.

Den Aften, min græske Ven og jeg skulde rejse tilbage med græsk Bondevogn (Susta) fra Kefalovryson til Vrachori, havde vi begge tænkt at have Vognen for os selv. Men da vi var ved at stige ind paa Kefalovrysons »Platia«, traadte to Indfødte hen og hilste paa os. Vi forstod, at de vilde med i Vognen, og det vilde have været mod Landets Skik at nægte dem det eller kræve, at de skulde betale deres Andel i Vognlejen. Heller ikke Kusken, der dog fik større Læs for de samme Penge, gjorde Indsigelse. Da de var steget til Vogns, kom en Præst hen og begyndte at kravle op for at indtage Vognens femte og sidste Plads. Da gjorde de to Indfødte en mærkelig og uhøvisk Bevægelse, vendt imod ham. Han lod som intet, og vi kørte.

Men under Kørslen forklarede min græske Ven mig paa Tysk Fænomenet. Præster har efter græsk Folketro onde Øjne. Det lyder mærkeligt, da de er Guds Tjenere og saa hellige, at det at slaa en Præst er nok til at gøre en Mand umulig for Livstid. Men Troen er der, og mod onde Øjne hjælper bedst uhøviske Greb paa én selv. Med andre Ord: den gamle græske Phallostro bestaar endnu i Aitolien, og min

Ven kunde fortælle mig en Række Eksempler paa Kønsgarnernes Kraft til at afværge Troldom og det onde Blik.

Udenfor Præsternes Kreds er der kun faa, der har onde Øjne. Det er oftest en Tilfældighed, der giver en Mand det Ry. og i Reglen er den paagældende ingenlunde ked af den Magt, han saaledes kommer til at sidde inde med. Det medfører naturligvis visse Forpligtelser. Han maa huske at spytte paa Gulvet, naar han træder ind i en Vens Hus, og er der Børn i Huset, maa han omhyggeligt spytte paa hvert enkelt Barn for at sikre de Smaa mod Skade. Men hvis han ikke er glemsom, klarer han det og andre Hensyn, og saa er Magten til at skade tilbage. Naar man kender lidt til primitive Smaasamfunds Evne til at hade hinanden, forstaar man, hvor søgt en saadan Mand er. Han kan hekse Fostret i en Kvindes Liv om fra mandligt til kvindeligt, og de fleste græske Bondkoner jamrer, hvis de føder Pigebørn i Stedet for Dreng, og han kan gøre en Kvinde gold, en Mand afmægtig, en Kvie syg og faa et Barn til at visne hen paa gaadefuld Maade for Forældrenes Øjne.

Et Par Dage forinden Afrejsen oplevede jeg et andet Udslag af Landsdelens Overtro. Det blev en Formiddag Haglvejr, og min Ven, der kendte Befolkningen, bad mig tage Overfrakken paa og sammen med ham gaa paa folkloristisk Ekspedition til Kefalovryson. Vi fandt foran hvert Hus i Byen

Taxiarchisklippen, paa hvis Skraent Sangerfesten holdtes. I Forgrunden en Tempelruin.

den lille Trefod, paa hvilken Grækerne plejer at koge Vand og Kaffe, slængt ud paa Vejen med Benene strittende tilvejs, og kiggede vi indenfor Døren, laa der et Æg paa Trappen. At Fanden, der er Skyld saavel i Hagl- som i Tordenvejr, ikke kan lide omvendte Trefødder, vidste jeg i Forvejen. Men hvorfor kan Fanden ikke lide Æg? Jo, Ægget er allerede hos de gamle Ægyptere et Solsymbol, med hvilket onde Magter besværges, og som derfor f. Eks. kastes i Bølgerne før en Sejlsads. Saa gammel er den Overtro og saa levende endnu.

Desværre varede Haglvejret ikke længe nok til, at den sorte Vædder kunde blive gravet op. Hvert Aar paa den hellige Kristoforos' Dag ofres i Aitolians Landsbyer en sortulden Vædder, og efter at Kødet er fortæret af Offerfestens Deltagere ganske som i Oldtidens Hellas, samles Knoglerne og Indvoldene i Skindet, og hele Bunken graves ned udenfor Apsis ved Helgenens Kapel. Der ligger Skindet saa og venter paa et rigtig langvarigt Torden- eller Haglvejr. I sligt Uvejr graves det op igen og bæres paa en Bakke gennem Landsbyen. Og saa holder Uvejret altid op, kort efter — engang faar jo alting Ende.

Aitolien er dog ikke alene Overtroens, men ogsaa Sanges Land. Ikke for intet er en Række af det nye Hellas' ypperste Digtere udgaaet herfra, Vlachoianis og Malachatzis og frem for alt Palamas, Nutidens største græske Lyriker, der af selve sit Lands Parlament for nogle Aar siden blev indstillet til Nobelpræmien. Hans Sange om Varassova-Bjerget og Salt-sø-Landet bagved har betydet noget lignende for Grækerne som Blichers Digtning om den jyske Hede for os.

Men at dette Folk selv kan synge, det erfarede jeg ved en Folkefest, der paa Foranledning af Skolelærerne i Central-Aitolians Byer blev givet til Ære for min Ven og mig ved Foden af den maleriske Taxiarchisklippe.

Egnens velhavende Bønder var kommen tilstede, og to Faar blev stegt paa Spid over glødende Grene, samlede med det Kendskab til Baalvæsen, der synes at være en Arv fra Oldtidens Offerkultur.

Højtidelig blev de to Fedthaler overrakt Æresgæsterne, og vi maatte gnave dem rene og suge Fedtet i os med glade Ansigter i Folkets Paasyn. Derefter spiste vi det herlige Faarekød, siddende om Baalet med Kødstykkerne i Fingrene. Efter Maaltidet blev et Vinfad rullet frem, og nu begyndte i den skumrende Aften Symposiet og Sangen.

Som den første af de hundredeaarige Folkeviser fra Missolunghi-Kampene, der endnu lever paa Folkets Læber, tonede Sangen om Ørnen, der flyvende fra Bastion til Bastion beretter om Mandefald og om Erobringens sørgelige Fuldbyrkelse. Klagende lød det, som var Sorgen lige frisk, og mod Slutningen græd mange, især af de ældre Mænd. Da forstod jeg — og min Ven bekræftede det — at disse Mænd under Sangen tænkte paa Nederlaget i Lilleasien, hvor mange af dem havde mistet Sønner eller nære Slægtninge. En gammel Bondemand blev mig udpeget som én, der havde mistet sin eneste Søn under Tilbagetoget i Lilleasien, og da jeg trøstende henvendte mig til ham og sagde noget om, at det var strengt at bære det Tab og leve videre, svarede han med en Orientalers blide Visdom:

»Ja, det er strengt, men gaar ikke ogsaa Muldyret videre paa Klippesten, selv om dets Hove bløder?«

Endnu en Ting forstod jeg hin Sangeraften, et Fænomen i den helleniske Oldtid, der aldrig rigtig har været mig indlysende, nemlig hvorfor Mænd, der f. Eks. havde deltaget i Perserkrigene, foretrak, at baade Billedhuggeren og Skjalden bevarede Mindet derom gennem Skildringer af mytiske Kampe, navnlig Iliadens Kampe omkring Troja. For simple Sjæle frem-

byder den historiske Fjernhed to Fordele — først Forbindelsen med Forfædrene, der øger egen Stolthed og egne Bedrifter Værd, dernæst en Mildnelse af Sorgerne ved at opleve dem ligesom paa Afstand, i andres Skæbner, i fjerne Skikkelser, der baade er os og ikke os. Den nøgne Skildring af det nære og oplevede er en Pine — Athenkerne taalte ikke at se Milets Fald i 494 f. Kr. dramatisk fremstillet —, men fjerne Lidelser styrker og renser Sindet, og i Sangenes Klædebon bliver de i Stand til at hæve den Enkelte op over hans egen timelige Kval.

Den næste Sang, der blev sunget, fik jeg i dens Helhed skrevet ned. Den handler om en af Klefterne, Bjergenes Sønner, Frihedsforsvarerne mod tyrkisk Vold, og har som Missolunghisangene holdt sig mindst gennem hundrede Aar i Mindet. Atter er en Ørn den handlende Skikkelse:

»En Ørn satte sig paa en rodfast Klippesten og bar i sine Kløer et Menneskehoved.

Gang efter Gang rystede den det, Gang efter Gang talte den til det:

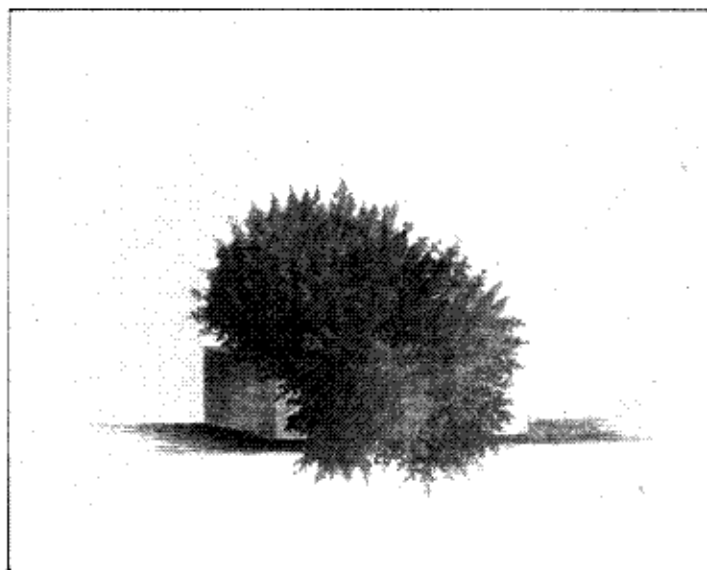
»Hoved, usalige Hoved, med en ond og sørgelig Skæbne, hvor mange Kirker har du ødelagt og hvor mange hellige Klostre?«

(Og nu svarer Hovedet, som Ørnen troede var en Misdæders):

»Æd, Ørn, mine Indvolde (o: min Hjerne), æd min djerve Ungdomskraft, for at dine Vinger kan blive favnelange og dine Kløer tommelange. Thi jeg var Kleft i Agrafa og Kap-tajn i Luos.«

Der var baade Kraft og Vildskab i Sangen, særlig mod Slutningen, da Svaret lød. Hører man en saadan »Tragudi« sunget første Gang, forvirres man af den slæbende og klagende Rytme og af de mange urene Mellemtoner i den orientalske Musik. Men har man vænnet sig dertil, bliver kun Følelsen af fremmedartet, vanskelig tilgængelig Skønhed tilbage. Det er ikke gjort med at opfange Ordene; man maa leve sig ind i Stemningen, forstaa den særegne, næsten ordsprogfyldige Kraft, som Sangene rummer. Faar man ikke Øret opladt for alt det, der siges med en ofte gaadefuld Korthed, saa bliver det hele blot et Kuriosum og ikke, hvad det virkelig er: simple, hjertelige Strofer, der minder om Sapphos og Anakreons og de andre Sangeres fra den helleniske Kulturs Foraars Aartusinder tilbage. Men det skal indrømmes, at ofte blive Udtrykkets Knaphed i Forbindelse med Tankegangens Fremmedartethed saa forvirrende, at et Digt kan kræve en næsten lige saa lang Kommentar som en Hymne af Pindar.

Saaledes sang Aitolerne hin Aften, da Maanen var gaaet

Basilicourten, den græske Poesis »blaa Blomst«.

op og lyste over Skræntens gule Enphorbier, i den stille Natte-luft, mens de sidste Gløder døde hen under de askegraa Grene, en lille Kærlighedssang om Basileurten, den græske Digt-nings Yndlingsblomst, den ganske lille Plante, der dufter lige underfuldt i Blomstring og naar den visner, og som for den forelskede græske Ungersvend bliver Symbolet paa den Elske-de og paa Kærlighedens Under.

Det er en ung Mand, der taler i Sangen og siger:

»Mor! Den friske Basilie, den kølige med de fine Blade;
Mor, hvem har vandet den, og hvem har givet dens Blade
Form?

Thi den skød Grene og Kviste ud og skyggede over hele Nabolaget. Den kastede ogsaa sin Skygge over mig, som min Mor har som sin eneste.»

Mere er der ikke! Den unge Mand tænker paa en ung Pige, lille og uanseelig at se, og dog skygger hun over alle i sin Nærhed — Skyggen er i det hede Syden en blid og skøn Ting. Ogsaa over den unge Sanger kaster hun og hendes Ynde Skygge, og dog er han sin Mors eneste Søn, i græsk Sprogbrug ensbetydende med en forkælet og indbildsk Ungersvend, der ikke plejer at lade sig betage af andet end sin egen Fryd og Lyst.

Selv ved Genlæsning med denne Forklaring i Tanken gaar noget væsenligt tabt, noget af det udsigelige, som kun den fatter, der længe har syslet med nygræsk Poesi.

Jeg talte efter Festen hin Aften i Taxiarchis med en graa-

nende Skolelærer, der havde været Kaptajn og ført en Afde-ling Aitolere paa den bulgarske Front under Verdenskrigen. En Aften stod han med sine Folk i en Klippedal og skulde næste Morgen rykke frem mod Bulgarenes Skyttegrave.

»Ak, kunde vi bare omgaa dem over Bjerget dér!« sagde han til sine Mænd.

»Giv os et Fad Vin, Herre,« bad en af hans Soldater. De fik det, og Natten igennem drak de og sang de gamle Tra-gudier fra Missolunghi-Kampene. Og før Dag gry meldte en Skare af hans bedste Folk sig hos ham:

»Nu har vi drukket og sunget, Hr. Kaptajn! Nu har vi Kraft til at gaa over Bjerget dér.«

Og de begyndte at stige opad, klyngende sig til Klippe-fremspring og Revner, hjælpende hinanden, stridende og svæ-vende som overnaturlige Væsener. Enkelte faldt ned og slog sig ihjel, men de fleste naaede op ad en Klippeside, som man skulde anse for umulig at betræde for Menneskefod. Nogle Timer efter bragte det kombinerede Front- og Rygangreb Græ-kerne en let Sejr.

Den, der har set Aitolerne og hørt dem synge, tvivler ikke om Beretningens Sandhed. Det er Grækenlands tapreste og dybest følelses Race. For Mennesker som disse Bjergbønder er Digtningen ingen ringe Ting, men noget, der løfter dem højt over deres Smuds og Træghed og Begærlighed og gør dem til det skønneste af alt: frygtløse Mænd foran Dødens Ansigt.

DANMARKS ÆLDSTE SELSKAB, DE KØBENHAVNSKE SKYDEBRØDRE

NAAR Vaaren gaar over Landet, og Sommeren nærmer sig, slaar der hver Onsdag Gny over Vesterbro, og jo nærmere man kommer »den kongelige Skydebane«, des højere lyder Knaldene fra de gamle Muskedonnere, som sender Projektilerne mod den høje, svære Mur ud til Istedgade. Det er Medlemmerne af »Det kongelige københavnske Skyde-selskab og danske Broderskab«, der over sig i Kongefugle-skydningen.

Ja, men *hvem* er disse Medlemmer? Det fik man at vide allerede i 1770. Da skrev nemlig en af dem, Generalfiskal *Wivet*, paa sit Fuglekongeskilt:

»Jordens Guder, Nordens Helte
deels ved Pen, deels Sværd fra Bælte,
Magistrat og Cleresie,
Borgere, som Staten nytter,
findes tegnede blandt Skytter
i vort danske Compagnie —«

kort sagt, Rigets og Stadens bedste Mænd.

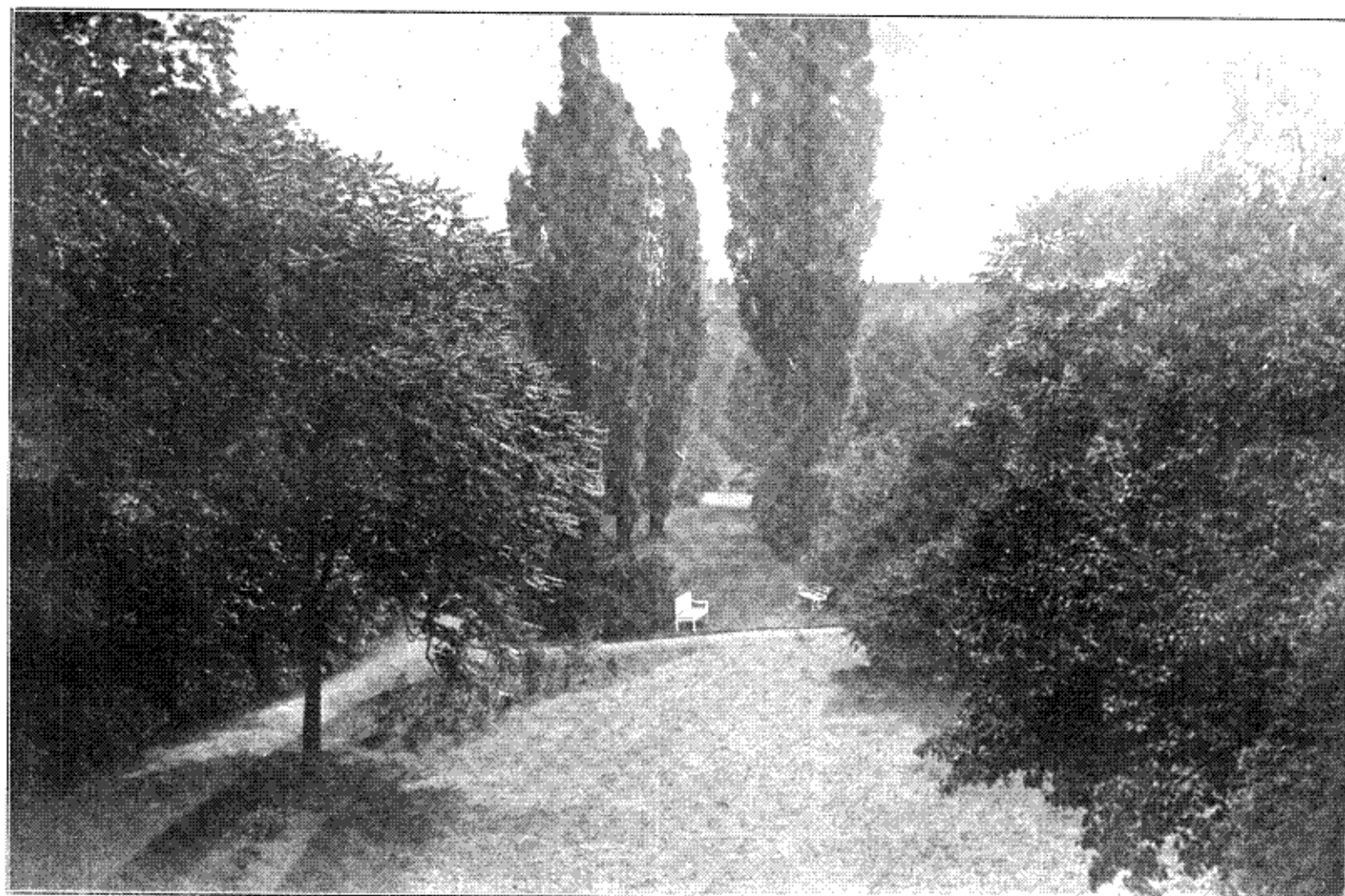
Naa, *det* er jo heller ikke saa underligt. I 1901 overdrog Etatsraad *Moresco* Oberst N. P. Jensen den interessante Op-gave at skrive Historie om dette Danmarks, ja maaske endog Nordens ældste eksisterende Selskab, og allerede *da* havde det efter 448 Aars Bestaaen haft som Medlemmer 1 Kejser, 17 Konger, 9 Dronninger, 1 Enkekejserinde, 2 Enkedronnin-ger, 1 Kronprins, 2 Kronprinsesser, 2 Arveprins, 2 Arve-prinsesser, 13 Prins, 2 Prinsesser, 3 Landgrever, 1 Land-grevinde, 1 Storhertug, 9 Hertuger og 4 Hertuginde. Unægte-lig et fornemt Societè!

Og nævnes end Selskabet første Gang officielt i Kong *Christopher* af Bayerns Stadsret for København den 14. Ok-

tober 1443 som »Det hellige Trefoldigheds Laug udi det dan-ske Compagnie«, saa begynder dets Æra dog allerede med det Oprør, Københavnerne anstiftede i Aaret 1294, da Biskop *Johannes Krag* vilde fratage dem den Forsamlingsret, de saa mandeligt værnede om, og da de senere slog bravt fra sig mod de tyske Købmænd.

I de gamle, henfarne Tider havde de som Skytshelgen Sanct *Severinus* — de kaldte ham nu mere populært for *Søren*. Da red de til Skoven den 1. Maj, og naar de vel var kommet hjem, samledes de til stort Drikkelag i »Compagnihuset«. De havde ogsaa som Brødre Pligt til at møde ved »Adel-drikke« omkring Pinse, Jul og Fastelavn, og da drak de hin-anden haardt og mandeligen til. »Compagnihuset« laa mel-lem Kompagnistræde og Læderstræde, og derfra kaldte selve Kong *Christian* den Femte Direktoren for Brødrene, Politi-mester *Claus Rasch*, op til Støttet for at yde Bistand til at drikke en sachsisk Herre under Bordet. Det lykkedes saa vel, at Monarken eftergav sin tro Undersaat en stor Penge-sum. *Claus Rasch* gjorde sine Ting med værdig Alvor. En af hans Protokolltilforsler i Bøgerne slutter med det fyndige Udbrud: »Welt, wie du wilt. Gott ist mein Schildt«.

I det hele taget saa Kongerne gennem Tiderne med megen Velvillie paa dette københavnske »Compagni«, hvori de alle Dage havde deres svorne Venner. Ganske vist blev hverken Kongerne *Hans*, *Christiern I*, *Christian II* eller *Christian VI* Medlemmer, maaske fordi de ikke rigtig folte sig hjemme i Brødrenes Midte. Men *Christian IV* var død allerede i 1621 med, da Brødrene skød om en Okse, og i 1761 fik Selskabet ved kongelig Ordre Toldfrihed for 2 Oxehoveder fransk

Den kongelige Skydebanes Have ved Sommerid.

Brændevin og 10 Oxehoveiler Rhinskvind — til Gengæld drak saa Brødrene ved deres Sammenkomster Skaalerne efter følgende Skema: Først Kongen, dernæst Dronningen, Kronprinsen, Arveprinsen, Prinsesserne, Kongens Krigsmagt til Lands og til Vands, Magistraten, Fuglekongen, Damerne og endelig for alle ærlige Undersaatter — der *maatte* gaa noget Vin til.

Denne Form for Kongetroskab er bevaret uforstyrret gennem Tiderne — maaske lige med Undtagelse af Tiden omkring Københavns Belejring i 1526, da Borgerskabet holdt paa Kong *Christian II*. Men efter Kampens Dage mellem Dansk og Tysk sluttede *Christian III* sig jo til den danske Befolkning — og da var det gamle Had hastigt glemt igen. Og siden da har hele den Oldenborgske Kongestamme, paa nær *Christian VI*, været at finde blandt Selskabet's Medlemmer. Endnu en Maaned før sin Død sendte Kong *Frederik VII* fra Glücksborg sine Brødre den vemodige Afskeds-hilsen:

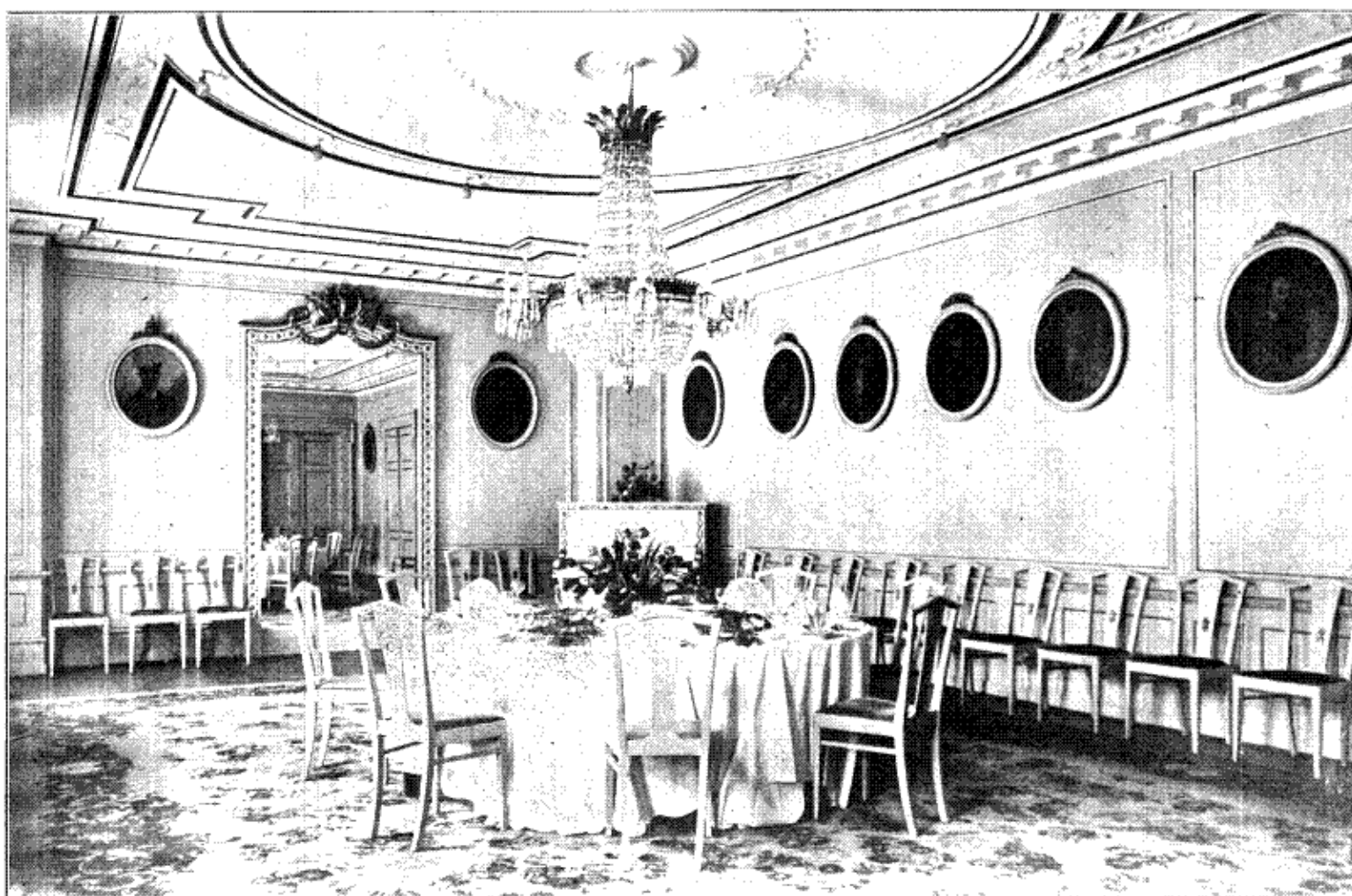
»Jeg antager, at dette Telegram vil endnu træffe eder samlede. Mine Brødre pleje ikke at gaa hurtigt fra hverandre og — jeg siger det med Glæde — mindst naar de fejre en Fest for deres Konge. Jeg siger mine Brødre Tak for det for mig udbragte Leve. Sig specielt (H. P.) Holst Tak for de smukke Ord. Ja, tilvisse, vi maa mere med Sværdet ved Siden, saavel paa Frihedens Værk som paa Dannevirke. Velviligst. *Frederik R.*»

Og endnu saa sent som en Maaned førend den gamle Dronning *Louise* lukkede sine Øjne, sendte hun i August

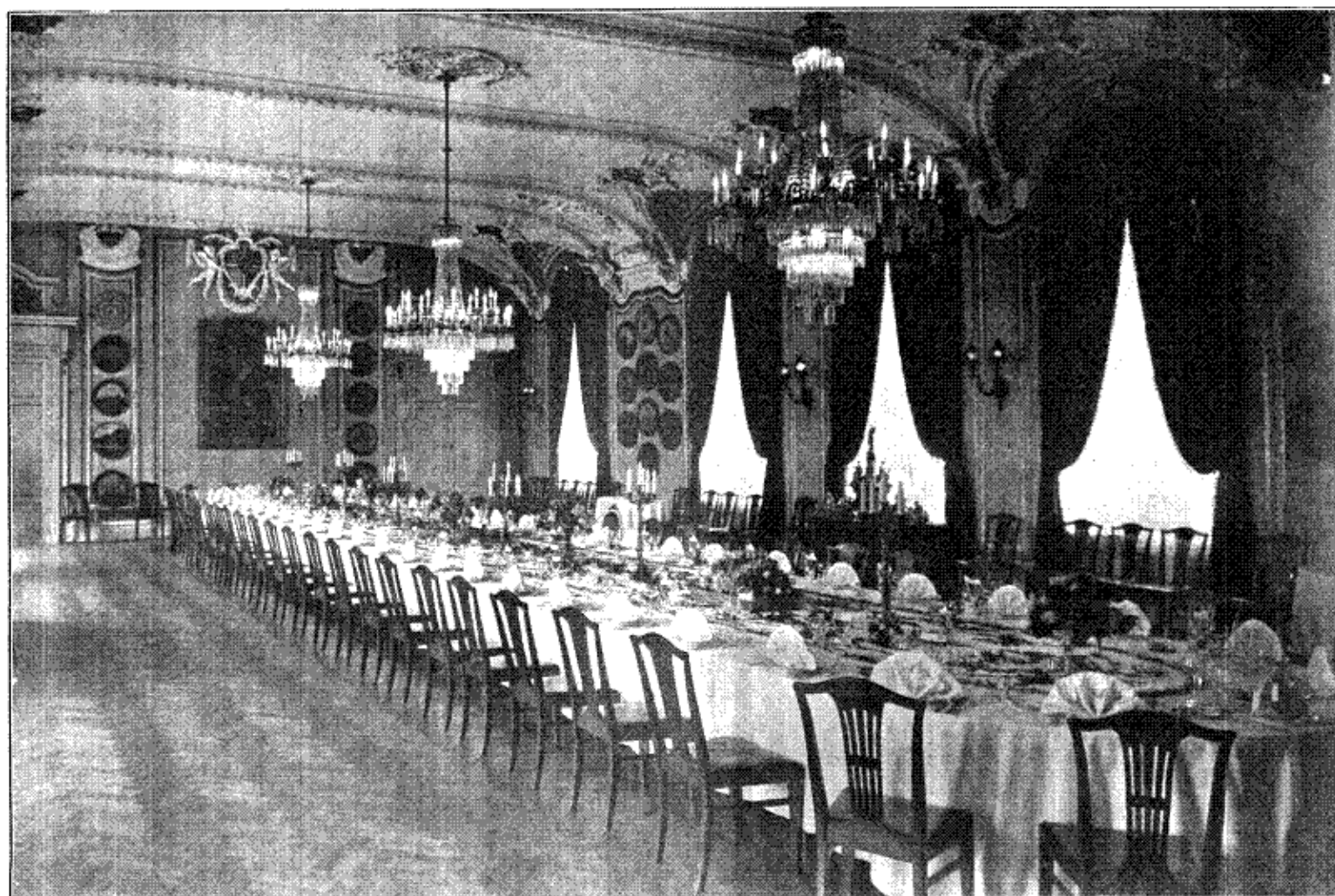
1868 Telegrammet: »Min inderligste Tak, at Broderskabet har tænkt paa mig, som ogsaa for dels gode Ønsker. *Louise*. Og samtidig telegraferede den alderstegne Monark: »Jeg sender Brødrene en varm Hilsen fra deres gamle Broder. *Christian R.*»

Smukt og rammende har Oberst *N. P. Jensen* fundet Tonen da han skriver: »Een Fordring stiller Selskabet uvægerligt til alle Brødre, og den er, at de skal vise Troskab mod Kongen og Kærlighed til Fædrelandet, thi det er paa den Grundvold, at Selskabet er bygget, og det er paa den, at det bygger sin Fremtid«. Ogsaa indenfor Brødrenes Kreds blev der værdigt holdt paa Respekten for Samværet. Naar de modtog deres Ærestegn, den sølvforgylde Papegøje med de udbredte Vinger, udtaltes der til dem: »Broder! Tag imod dette Ærestegn, bær det og forbliv stedse en Ven af dette Selskab!« Og gik en Broder til den store Brigade, flagedes der paa Begravelsesdagen paa Halv fra den kgl. Skydebane — derinde hængtes der Sørgeflor om Broderens Skydeskive.

I Grunden fortjente disse ejendommelige Skydeskiver et helt Kapitel for sig. De bærer Broderens Navn og Aarstallet for den Dag, han gav »Skiven«, og Midterdekorationen fremstiller gerne Partier af den Del af København, hvortil hans Gerning har været knyttet, eller fra hans Hjemstavn. Det er et kulturhistorisk Materiale, snart af kurios, snart af historisk Værdi. Mellem disse interessante Minder — de er opbevaret lige fra 1752, og mange af dem er ophængt i Brødrenes Lokaler — har igennem over et Hundremaal lydt de Ord, Brødrene synger til deres Fuglekonge:

»Kongesalen» med Kongeportræterne.

Festsalen. Bordet er dækket til en Bryllupsmiddag med 52 Kuverter.

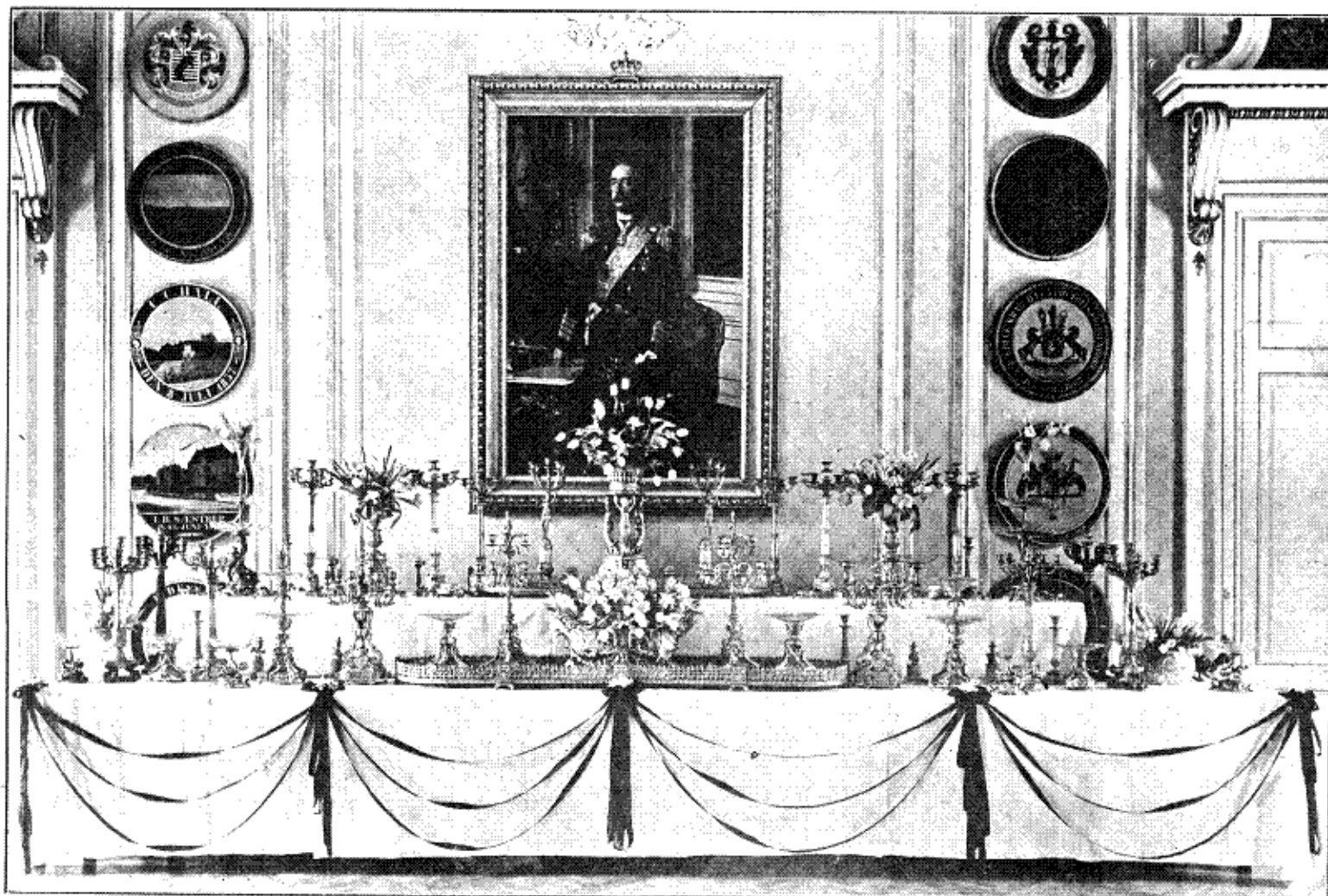
»Modtag det Baand,
som Venner bød dig bære,
fra Broderhaand;
det Smykke kært dig være!
Frem dette Samfunds Held og Gavn,
frem dets uskyldige Glæder!
Venskab, som gav dig »Konge« Navn,
lønner den Idræt med Hæder!

Fra det gamle »Compagnihus« flyttede Brødrene til Skydebanerne ved den nuværende Wildersplads, som den Gang hed »Bjørnsholm«, og senere til Tagenshus og Vesterfælled, og fra 1753 blev »Papegøjeskydningen« den årlige Hovedfest. Saa indviedes i 1787 Bygningen paa Vesterbrogade. Brødrene havde forsamlet sig hos Geheimeraad von Bülow i Staldmestergaarden paa Christiansborg, og herfra drog de i 50 Vogne til Vesterbro, hvor Kanoner, Trompeter og Paukers Lyd hilste dem velkommen. Det var ved denne Fest, Justitsraad Wivet udtalte de Ord, der blev bevingede blandt Brødrene: »Ved Enighed bliver smaa Ting store, og ved Uenighed falder de største«.

Allerede i 1447 havde Brødrene faaet deres første »Skraa«, som Vedtægterne den Gang kaldtes, i 1776 fik de Navnet »Det kgl. københavnske Skydeselskab«, og fra 1795 har Selskabet baaret det Navn, det endnu har. Der eksisterer en Medlemsfortegnelse helt fra 1447. »Broderbogen« fra 1542 blev ført lige til 1866 — da var den skrevet ud, og Kong Christian IX skænkede den nye, men fra 1779 kender man nøjagtig Navnene paa hvert Medlem.

Vestibulen, hvor baade Vægge og Loft er dækket af Skydeplader.

Skydebanens Bordgarniture af Bronze og Krystal, der har tilhørt Enkedronning Caroline Amalie.

Den nuværende Bestyrelses Skydeplader med Kong Christian X's i Midten.

Her ser vi Hovedsmanden paa »Københavns Hus«, Evert Møltke, Raadmand Jep Pedersen og en Række Raadmænd og Borgmestre, Riddere, Hofmestre, Haandværkere og — Prioren ved Vor Frue Kloster i Roskilde. Senere møder vi ganske vist Professorerne ved Universitetet, By og Egnss Præster, ja selv Biskop Jesper Brochmand, der skrev den berømte Huspostil — men efter 1779 er der dog ikke bleven oplaget nogen Præst i Selskabet. Der var nok endda — Rigets Kansler, Marsk og Hofmester, Lehn-, Hoveds- og Befalingsmænd, Peder Skram, Herluf Trolle og Mogens Gjøe, Erik Walkendorff, der gik ind i Literaturen som Lensmanden i »Elverhøj«, og Borgmesteren Jacob Skrider, der døde som Fattiglem paa Almindelig Hospital.

Her træffer man Byens rigeste Købmand Mikkelt Wibe, Christopher Walkendorff, som oprettede Kollegiet, den rige Odense Stiftsbefalingsmand Knud Rud med Tilnavnet »Den store«, Didrik Badskier, efter hvem Smøgen i det nuværende Citykvarter opkaldtes, og Griffenfeldts Onkel, Vintapper Peder Motzfeld, Hannibal Sehested og Corfitz Ulfeldt, Hans Nansen og Thuresen, Generalmajor Classen, der oprettede Fideicommisset, og Købmand Edinger, der i 1716 husede Czar Peter i sit »Prinsens Palæ«. Her er Harsdorff, som rejste »Skydebanen« og Amalienborgs Kolonade, Grev Schimmelmann og Soheltene Olfert Fischer og Admiral Jessen og

Lasson, der blev kontingentfri efter i 1801 at have forsvaret Briggen »Lougen« og »Provestenen«.

Her mødes vi med Thorvaldsen, Oehlenschläger, Rahbek, A. S. Orsted, Thomas Overskou og Carl Berling, Hoedt og Phister, Georg Carstensen og Fyrværkeren Amici, Peter Faber, H. P. Holst, J. C. Hauch, A. F. Krieger og C. C. Hall. Der er Jordomsejleren, Corvetten »Galathea«s Chef, C. St. A. Bille, J. P. E. Hartmann, Baron Gedalia, C. P. A. Koch og Tietgen, Politidirektør Crone, Thrane og Watt fra Tivoli, Kammerherre Fallesen og Kammersanger Simonsen, Vilhelm Bergsoe, Ministrene Estrup, Bahnson, Ingerslev, Horring og Professor Matzen.

Længere frem i Tiden er det vel næppe værd at følge »Broderbogen«s Navne — de fleste træffer man i Statskalenderen og »den blaa Bog«. Man kan være sammen med dem, hvis de indbyder En til Onsdagsmiddagene. Og man kan dvæle i deres hyggelige Lokaler, hvor de fra Firmaet *Lysberg & Hansen* udgaaede smukke og smagfulde Møblemøbler bidrager deres til at skabe en stilfuld Ramme saavel om Skydebrodrenes Sammenkomster som om private borgerlige Fester. Men for ret at kende den ejendommelige, gammeldags patriarkalske Stemning indenfor det næsten fem Aarhundreder gamle Selskab, er der ingen anden Udvej.

Man maa selv blive Skydebroder.

Emil Aars.

EN DANSK PRIVAT MALERISAMLING

Johannes Larsen: Flyvende Lærke. Vandfarve. J. W. Larsens Samling

GLÆDEN over Malerier og Kunstgenstande er meget udbredt her i Landet. De fleste holder nok af at have et Par Malerier paa deres Vægge, Farverne gør godt imellem, hvad der ellers hænger dér. Mange samler endog saa smaat paa Kunst, forøger Beholdningen i Ny og Næ, naar Lejlighed gives — det er jo en dyr Passion. Rundt om sidder der imidlertid ogsaa en Del rigtige Samlere, ikke alene velhavende Folk, som har Raad til det, men tillige Folk, der hverken fra deres Indtægters Størrelse, under deres Opvækst eller fra det Befolkningsslag, de tilhører, har modtaget Tilskyndelse til at samle.

De fleste af dem begynder smaat, de køber blot dette eller hint Billede, fordi det tiltaler dem. Men en skønne Dag griber Samlermanien dem. Hver Krone, der kan alses, bruges nu til Billeder og Kunstgenstande. Væggene fyldes fra Loft til Gulv. Til Gengæld gaar maaske Skattemanden oftere forgæves hos Samleren, og Huslejerterminen bliver endnu ubehageligere for ham end tidligere. Nogle Samlere naar ikke videre end til at samle mere eller mindre kritikløst paa alt af alle og saa meget som muligt. Men andre udvikles. Deres Smag og deres Blik for Kunst kultiveres og kan ofte naa en forbavsende Finhed og Sikkerhed, og de stiller sig et bestemt, afgrænset Maal — ikke altid et Billedes Skønhed, men en vis Komplettering af Samlingen bliver afgørende for dets Anskaffelse. Morsomt nok viser det sig, at den Samler, der er naaet saa vidt, ofte kaster sig fortrinsvis over den unge Kunst og undertiden kan følge den langt ud i dens yderliggaaende Former. Han køber gerne under Haanden af Kunstnerne selv, men forsmaar naturligvis ikke, hvad Tilfældet spiller ham i Hænde, eller hvad en eller anden Auktion kunde byde paa. Som Følge af de økonomiske Forhold kommer det mest til at dreje sig om Smaa-ting. Men Maalet er ved gunstig Lejlighed at erhverve et større Billede som Midtpunkt i Repræsentationen for hver af de Kunstnere, der ligger Samleren særlig paa Hjerte.

En fremtrædende Repræsentant for den sidste Type er Fuldmægtig i Fyns Stifts Sparekasse J. W. Larsen i Odense. Han købte sit første Billede — nogle gule og røde Roser, malede af en Dame —, da han var 22 Aar gammel, i 1908. Det efterfulgtes af Billeder af en Del unge Malere, der hører til Charlottenborgs mange ukendte Navne, og af nogle ganske unge Fynbomalere. Først i de sidste 4—5 Aar har Samlingens Vækst imidlertid ret taget Fart. Da indtraf det Omslag, der gjorde J. W. Larsen til en maalbevidst Samler og ganske forandrede Samlingens Udseende og Karakter. Som Følge af flittige Udstillingsbesøg i København, Læsning — bl. a. saa ultramoderne som »Klingen« — og Samtaler med yngre Kunstnere af »Klingen«s Kreds blev det ham nemlig klart, siger han, at det var Malere som Skovgaard, Larsen-Stevens, Johannes Larsen, Syberg, Jais Nielsen, Rude og Lundstrøm, der havde blivende Betydning i dansk Kunst, og at de fleste Charlottenborgmalere laa uden for Udviklingslinjen. Denne Kunst vilde han samle paa, og Maalet skulde være en Samling med et mere ensartet Præg, end der er over de fleste Privatsamlinger, og i hvilken man kunde følge Udviklingslinjen i vor Kunst fra Willumsen og den saakaldte fynske Skole til Lundstrøm.

Spørger man J. W. Larsen om, hvad i Malerierne der særlig drager ham, svarer han, at Farverne alle Dage har syntes ham det centrale, i højere Grad end Motivet. Inden for den ældre Kunst kan han derfor bedst lide Købke og Dankwart Dreyer, medens Kunstnere som

Exner og Carl Bloch aldrig har interesseret ham synderlig. Dette er højst usædvanligt, men maaske et fynsk Træk — Fyn har i al Fald i den sidste Menneskealder afgivet og afgiver vedvarende en frugtbar Jordbund for æstetiske Talenter. Det er værd at lægge Mærke til; thi det er denne Forkærlighed, der har givet Samlingen dens Karakter.

I særlig Grad imødekommes J. W. Larsens Trang til Farver uden Tvivl af en stor Opstilling af Blomster og kubistisk tilskaaene Frugter, malet af Olaf Rude i 1917. Det hvide, der dækker store Dele af Lærredet, drives højt op af de lyse grønne, gulgrønne og røde Frugter og en Vase ultramarinblaa Konturer, og Billedet er karakteristisk for den Lyst, der beherskede det unge Maleri i de sidste Krigsaar, til højstemte Farver, der uvilkaarligt virker løftende, befriende paa Sindet. — Hertil slutter sig ganske naturligt Jais Nielsen, der med sine Fajencer, Akvareller og Tegninger er talrigt repræsenteret ligesom Rude, og dertil fortrinligt. En Række Akvareller hører til det værdifuldeste, han overhovedet har gjort, og viser hans raffinerede, paa en Gang virtuose og for maleriske Værdier følsomme Behandling af Tegnepen og Vandfarve.

Med lige saa stort Held har J. W. Larsen valgt mellem Axel P. Jensens Arbejder. Nogle Landskaber og især et Blomsterbillede og et Pige-hoved besidder i deres kraftige, mættede Farver og frie, djærve Penseltæknik en Oprindelighed, der har forladt hans Malerier fra de sidste Aar. Man føler, at denne Glæde over at bruge Penslen og over Farverne her er hans egen. — En ny Form for maleriske Værdier viser atter et stort og nogle smaa Lærreder af Sigurd Swane, der ligeledes er meget karakteristiske for en væsentlig Side hos deres Ophavsmand. Swane har her ikke som sine tre Kolleger arbejdet med flere stærke Farver, men med en rig Nuancering af faa, og hans Farveglæde ledes af et lyrisk, følelsesbetonet Sind. Navnlig i en siddende Model og et Billede af Zoologisk Haves Elefantunge »Kasper« paa Cirkustourné ser man, hvorledes han føler sig frem over Lærredet gennem Farvenuancer til Bevægelse, plastisk Form og Stof-karakter.

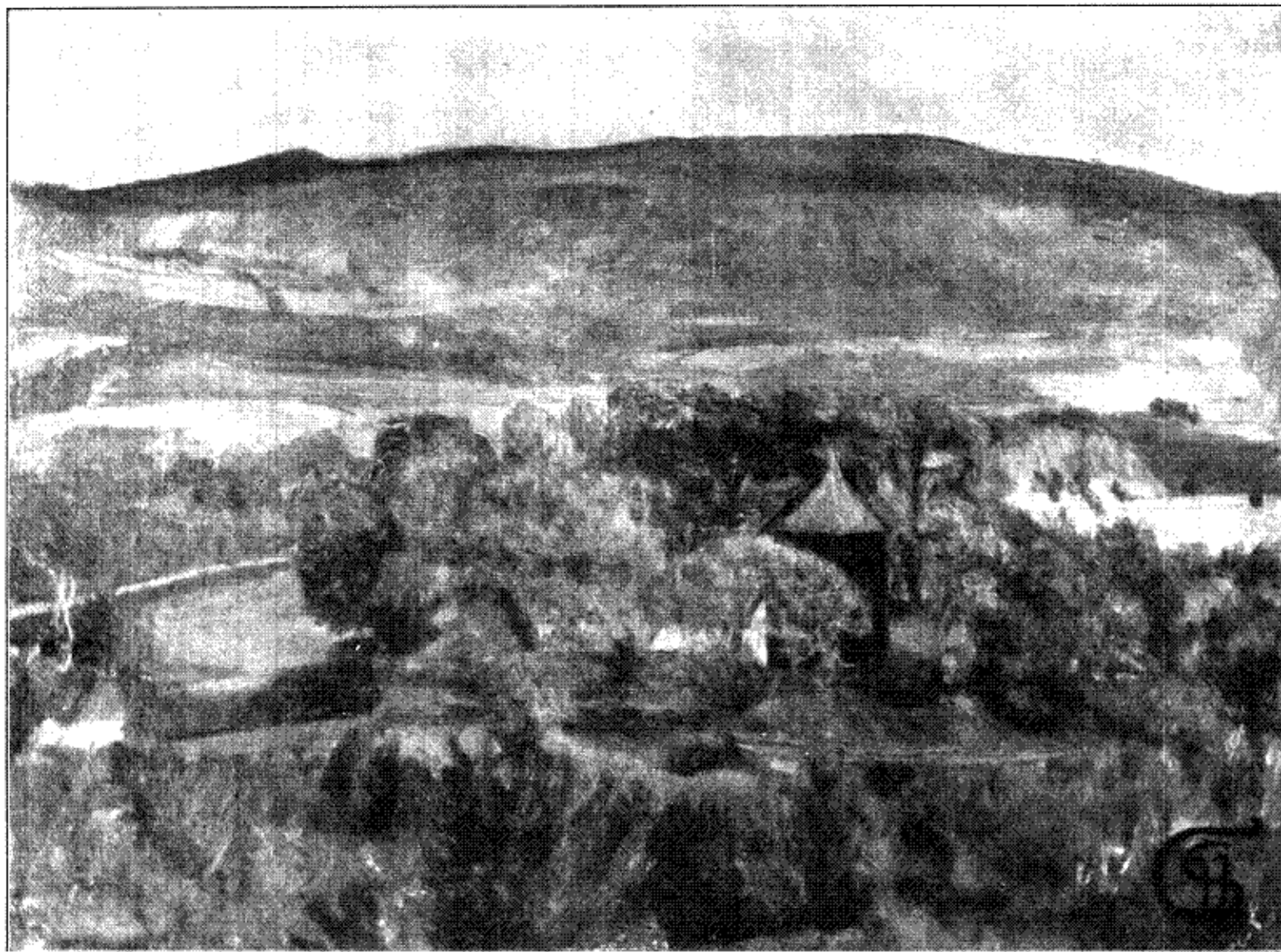
Niels Larsen-Stevens: Studie til en Kristusfigur (Apsisdekoration til Svingelbjerg Kirke). Vandfarve. J. W. Larsens Samling.

Jais Nielsen: Kristus og Peter paa Vandet. J. W. Larsens Samling.

L. A. Schou: Hylas og Nymferne. J. W. Larsens Samling.

Niels Larsen-Stevns: Landskab fra Halland. Malet Sommeren 1897. J. W. Larsens Samling.

I sin ædleste Form fremtræder hele denne maleriske Kultur i to udmærkede Lærreder af *Karl Isakson*, som J. W. Larsen har været saa lykkelig at komme i Besiddelse af. Isaksons Farvesans besad en saadan Intensitet, at den næsten kan maale sig med koloristisk begavede vilde Folkeslags, og det vidner godt om Hr. Larsens Blik for Kunst, naar han erklærer, at disse to Billeder til syvende og sidst bliver dem, der staar hans Hjerte nærmest.

De sidste Krigsaar — »Klingens Epoke» — har afsat tydelige Spor i Samlingen — dog kun gode. Man møder her »den vege Drømmer, Adelsmanden *Aage Wiboltt*», som Karl Larsen kaldte et Portræt af ham paa en Efteraarsudstilling. Nu huskes Wiboltt vel kun for den Ballade-Udstilling, som han, Karl Larsen og Lundstrøm i sin Tid lavede i Bredgade under Betegnelsen »Triangelmalernes». Senere drog han til Argentina, da den hjemlige Jordbund ikke længere egnede sig for hans Fødder. Den Skitse efter Giorgiones Koncert, som J. W. Larsen ejer af ham, vidner imidlertid om en ægte Malerbegavelse, en udpræget Sans for Oliematerialets Behandling og for Farve.

Endvidere træffes et Par af de skandinaviske Malere, der da var Dagens Helte i Kunstens København. Et Billede: »Fra Parken» viser smukt de Egenskaber, hvorfor *Per Krohg* skattedes saa højt, den fine, altbeherskende artistiske Fornemmelse og det æstetiske Paradoxmageri. Og *Isaac Grünewalds* Torvehillede er maaske Samlingens originaleste Farvestudie. Det overlegent og spirituelt formende Greb, hvormed den Rytterstatue og de Træer midt paa Torvet er gjort, og den lødige Farvebehandling stiller det ogsaa højt i Grünewalds Produktion som Helhed. Nationalmuseum i Stockholm ejer en meget lignende Variant af samme Motiv.

Disse Kunstneres Arbejder angiver vistnok de kunstneriske Kvaliteter, der staar som en Ledetråd for Samleren J. W. Larsen, og tillige afgiver de en Baggrund, mod hvilken Samlingens øvrige Bestanddele ses, en Basis for Forstaaelse og Vurdering. Naar man gaar rundt og ser paa Billederne, bliver de levende, hele Samlingen bliver ligesom en Organisme, hvori der udskiller sig forskelligartede Led. En Akvarel af den højt begavede finske Kolorist *Juho Mäkelä* og et Landskab med Huse og et stort Træ af hans Landsmand *William Lönnberg* bringer saaledes skarpere Toner ind mellem alle de indsmigrende danske Farver, der forkæler Øjet — staar fremmedartede ved det

Adolphe Monticelli: Portrætskitse. Olie. J. W. Larsens Samling.

vulkanske Følelsesdyb, der særkender Finnerne. En overordentlig mættet og vægtig Farvepragt gør en lille »Skibsbrande» af *Ernst Zeuthen* stærkt gældende, og to Landskabstegninger af ham følger sammen med *Niels Larsen-Stevns'* Figurstudie til Svingelbjerg Kirke. Bestræbelser for monumental Komposition ind i Helheden. Stevns repræsenteres iøvrigt af et Par smaa Oliestudier til et af hans Hovedværker: »Marie salver Kristi Fødder», der begge ret viser Styrken og Oprindeligheden i hans Malerbegavelse, og det her afbildede meget tidlige Landskab. — Til disse Billeder, der foreløbig udgør Samlingens Grundstamme, slutter sig andre (ofte fortrinlige) af en Række Kunstnere, der naturligt falder inden for dens Rammer — dels af den yngre og yngste Generation: f. Eks.: *Knud Kyhn*, *Niels Hansen*, *Jens Adolf Jerichau*, *William Scharff*, *Mogens Lorentzen*, *Karl Larsen*, dels af den ældre og ældste Generation: *Joakim Skovgaard*, *Poul S. Christiansen*, *Johannes Larsen*, *Fritz Syberg*. Paa de to sidste ofres naturligvis særlig Interesse, da de er Fynboer. Uden for Rammerne staar derimod nogle Tegninger af *Eckersberg*, *Marsstrand*, *Constantin Hansen* og *Dalsgaard*. De hører til de fine Navne, som kun de færreste Privatsamlere modstaar. En lille Oliestudie med fine graa Toner af *P. A. Schou* og den her gengivne Tegning af hans ældre Broder *L. A. Schou* falder nok mere i Traad med deres Ejermænds særlige Smag. Til det, som gunstige Tilfældigheder bringer, maa endelig regnes en fortrinlig Blyantstegning af den moderne franske Maler *Emile-Othon Friesz* og en Portrætskitse af *Adolphe Monticelli*, der døde ret upaaagtet 1886, men nu anses for at være den betydeligste af Impressionismens direkte Forløbere. J. W. Larsen har fundet Billedet paa en Auktion i Odense. Det er malet meget pastost, overvejende med Spartelen, og er signeret: »Monticelli».

Dette er Grundtrækkene i J. W. Larsens Samling. Til Trods for de mange interessante Enkeltheder, den rummer, omfatter den for Tiden kun godt og vel et Par Hundrede Arbejder af henved et halvt Hundrede Malere. Men naar man tager Hensyn til, at den i det væsentlige er blevet til i Løbet af ca. 5 Aar, til den Sans for, hvad der er karakteristisk for den enkelte Kunstner, og til den Maalbevidsthed, hvormed den bærer Vidne, saa kan man vente, at den med Tiden vil vokse op til en Samling af virkelig Betydning.

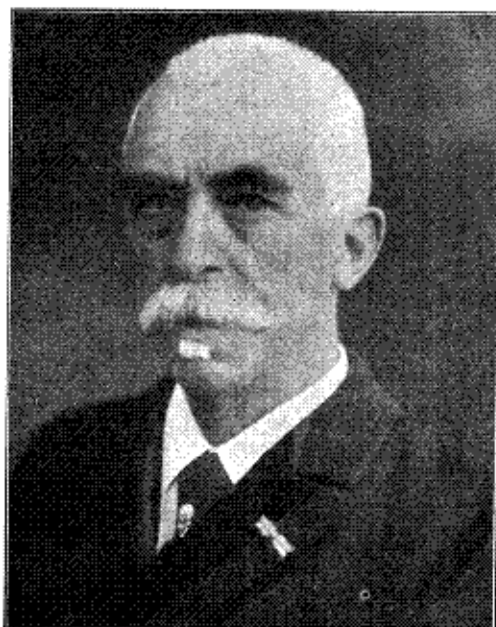
Sigurd Schultz.

ETATSRAAD

DEN 23. Marts 1874 tiltraadte Albert Høeg Stillingen som Assistent i Fyens Disconto Kasse — den 23. Marts i Aar kan Etatsraad Alb. Høeg fejre 50 Aarsdagen for sin Ansættelse, som den gamle Banks højt ansete ældste Direktør.

Halvtredsindstyve Arbejdsaar forundes i Amindefighed ikke mange Mennesker, og kun ganske faa opnaar den Lykke i samme Gerning at kunne lægge alt sit Arbejde i et saadant Spand af Aar.

Det siger sig selv, at der i Løbet af de 50 Aar har været baade Medgang og Modgang for et Foretagende som Fyens Disconto Kasse, og det er ogsaa kendt, at netop da

ALBERT HØEG

Etatsraad Høeg avancerede til Direktør (1894) var Tiderne ikke særlig blide.

Men vel forberedt til den ansvarsfulde Stilling lykkedes det Alb. Høeg at bringe Banken gennem alle Besværligheder ved et trofast Arbejde og en aldrig svigtende Interesse for Gerningen, og naar Etatsraad Høeg i Dag ser tilbage paa de svundne Aar, kan han gøre det med den største Tilfredshed, thi den Bank, hvis Ledelse har været ham betroet, som Direktør i 30 Aar, staar nu trods alle Kriser og Besværligheder som et af de fineste Bankinstituter og som det, hvis Aktier af Børsen vurderes højere end nogen anden Banks.

DEN NYE RIGSARKIVAR

SIDEN A. D. Jørgensen, hvem Organisation af de danske Statsarkiver skyldes, i 1889 blev den første Indehaver af Stillingen som Rigsarkivar, har Arkivteknikken herhjemme navnlig efter tysk Mønster udviklet sig til en Særdisciplin. Af en faguddannet Arkivmand kræves nu i første Række et indgaaende Kendskab til Administrationen i alle dens Forgøinger og de talrige Forandringer, den er undergaaet gennem Tiderne. Han maa forstaa at behandle de opsamlede og indgaaende Arkivalier, ikke som før, efter personlige Synsmaader, men efter det saakaldte Hjemhørighedsprincip. Selve Administreringen af Hovedarkivet og dets tre Filialer, Landsarkiverne, betinger hos den øverste Leder af Arkivvæsenet udpræget praktisk Sans, og Rigsarkivarens Embede er derfor ikke som fordem Geheimearkivarens forbeholdt den lærde Historiker. For den videnskabelige Arkivforskning er det selvfølgelig i høj Grad ønskeligt, at Rigsarkivaren i sin Person fører Administratoren og Videnskabsdyrkeren, hvilket til al Held er Tilfældet ved den nu stedfundne Embedsbesættelse.

Arkivar L. R. Laursen, der 1. April bliver Rigsarkivar Kr. Erslevs Afløser, er en Gaardvognsøn fra Hammel-Egnen, født nær op til vor sidste Krigs Udbrud. Efter at have gaaet i Skole paa Landet, kom han i Aarhus Latinskole, hvorfra han blev Student i 1883. Inden han bestod Embedsksamnen blev han antaget

Arkivar L. R. Laursen.

som midlertidig Medhjælper i det daværende Geheimearkiv under A. D. Jørgensen, der snart lærte at sætte Pris paa den dygtige, fremadstræbende unge Mand. I Tidens Løb fremmedes L. 1912 til Arkivar, og samtidig med sin Tiltrædelse af Chefsposten kan han se tilbage paa 40 Aars Tjeneste i denne Etat. Ved Siden af sin Embedsgerning har han udfoldet en betydelig, ikke alene her-

hjemme, men ogsaa i Nabolandenes historiske Verden anerkendt Virksomhed som Udgiver af Kildeskrifter, saaledes af Kancelliets Brevbøger, af hvilke han indtil nu har udgivet Aargangene 1561—1623, ialt omfattende 13 Bind, endvidere af Danmark-Norges Traktater i Tidsrummet 1523—1750, hvoraf der er udkommet 6 store Bind, der i Tiden er naaet ned til 1675, allerede nu et stateligt Værk, imponerende i sit Anseelse som ved den udgivertekniske Dygtighed, der udmærker det. Herudover har han i dansk Historiekrivning sikret sig et godt og blivende Navn gennem de til Traktaterne knyttede, udførlige og af stor Granskerflid og Skarpsindighed prægede Indledninger, fremtrædende i beskedne Form, men som tilsammen rummer Danmark-Norges udenrigspolitiske Historie i Tidsrummet fra Frederik 1.s Tronbestigelse til Griffenfeldts Fald.

Endvidere har Arkivar Laursen udgivet Kronens Skoder 1535—1648, et saare nyttigt Hjælpemiddel for Stedsforskningen og det statsøkonomiske Studium, samt forfattet et Skrift om den danske civile Centraladministration 1894—1913.

I sin Embedsvirksomhed udmærker Arkivar Laursen sig ved Overblik og Sporsans personlig ved sin sunde Naturlighed og Bramfrihed, mere nøgtern end fantasifuld, men en Mand med Lune, Egenskaber, der ikke just kan tillægges alle hans Forgængere i Rigsarkivareembedet, og som i Forening har gjort ham skattet og afholdt blandt Kolleger og Arkivbesøgende.

De stakkels smaa Foraarssulfer

Humoreske af Louis Moe.

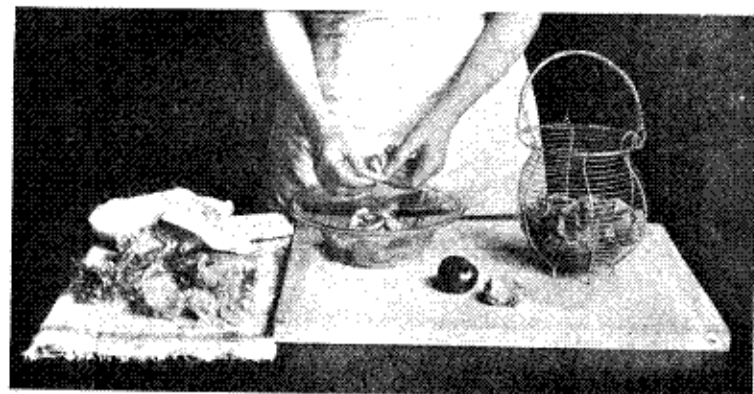
Louis Moe
1924

KØKKEN VISDOM

HVOR ofte hører man ikke denne Bemærkning rundt om paa de forskellige Restauranter, som kan rose sig af et virkelig godt Køkken: — Det var dog en dejlig Salat. Jeg gad vide, hvad der er i den, og hvorledes den er blandet.

Salater af alle mulige Slags spiller jo efterhaanden en stor Rolle ogsaa her til Lands, og én, der er særlig vellykket, vækker altid en god Husmoders Interesse og Nysgerrighed.

Franskmændene er kendt for deres udmærkede Salater, og det er

Bladene maa tørres meget omhyggeligt af og derpaa skilles ad med Fingrene — en Kniv bør aldrig anvendes.

derfor af Interesse at vide, hvorledes de bærer sig ad med at tilberede og blande de forskellige Slags.

Man skelner imellem Salat af grønne Blade og Salater tilberedt af Rødder. De to Ting er aldrig blandet i en virkelig ægte fransk Salat. Den eneste Undtagelse skulde da være, at man af og til vil finde, at de ganske spæde *Foraars-Løg* er hakket fint og kommet i; men i de fleste Tilfælde anvender Kokken i Stedet lidt hakket *Parløg*.

Et Salathoved maa aldrig skæres i Stykker med en Kniv. De enkelte Blade bør brydes forsigtigt af med Fingrene. Salaten anbringes i et Dørslag og vaskes grundigt. Bagefter tørres hvert Blad omhyggeligt af, thi er der bare saa meget som nogle faa Vanddraaber tilbage paa dem, naar Olien hældes paa, bliver Salaten ikke vellykket.

Den italienske *Lucca Olie* er den allerfineste og staar over franske og spanske Mærker; den er næsten farveløs, har saa godt som ingen Lugt og smager heller ikke af ret meget. Meget af den Olie, man køber, er ikke ren Olivenolie, men blandet med *Palmeolie* og andre mindre fine Oliesorter. Jo mere gul Olien er, des mindre ren er den, og som sagt den bør saa godt som ingen Lugt have.

Olien hældes over de tørre Dele, og Eddiken kommes i tilsidst, hvorpaa det hele hældes over de grønne Salatblade.

Hvid Vin-Eddike er det bedste at anvende til Salat, og her gaar den franske af med Sejren, idet den er bedre end den italienske. Almindelig mørk Malt-Eddike er for stærk at bruge til en fin Salat. Mange foretrækker at bruge halvt Eddike og halvt Citronsaft, medens andre slet ikke anvender Eddike, men kun Citronsaft.

Salatskaalen maa være dyb og rummelig, ellers kan Salaten ikke blandes paa den lette Maade, som hører sig til. Salatske og Gaffel maa allerhelst være af Træ, men rent Sølv kan ogsaa bruges.

Til at hælde over almindelig Salat smager følgende Blanding udmærket:

Tre Spiseskefulde Olie til én af Eddike, en flad Æggeskefuld Salt og halvt saa meget hvidt Peber, lidt udrørt Sennep — dette kan dog udledes — samt nogle Draaber Citronsaft. Nogle holder af at blande

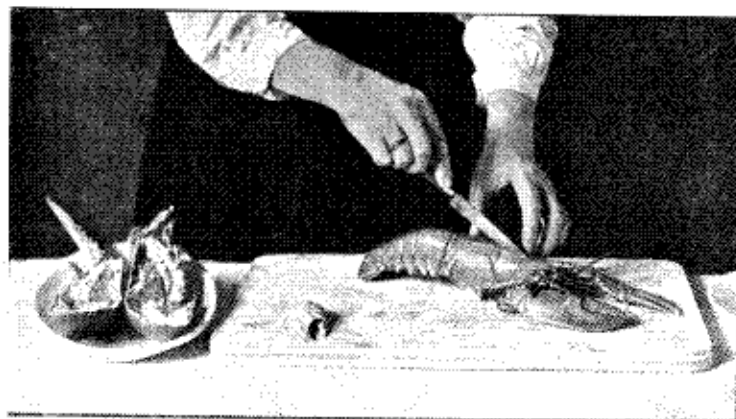
en ganske lille Smule Sukker i, men det er en Smagssag. Alle disse Dele blandes grundigt og hældes over Salaten, som er anbragt i Skaalen. Med Ske og Gaffel vendes Bladene nu med let Haand, til de allesammen er fugtede med Olieblandingen.

En anden, meget yndet Blanding, bestaar af en haardkogt Æggeblomme, som knuses og blandes sammen med lidt tørt Sennep. Nu hældes Olien paa, og de andre Dele kommes i, til man har en jævn, tynd Sauce, der hældes over de grønne Blade.

DANNEBROGSSALAT

Dette er en typisk Vintersalat.

Man tager nogle Rødbeder og skærer disse i passende smaa Terninger. Selleristilke skæres ligeledes i smaa Stykker. Nu smøres Salatskaalens Bund og Sider over med et overskaaret Løg eller med lidt Hvidløg, og alle de smaa hvide og røde Terninger kommes i Skaalen. Der hældes en klar Olie- og Eddikeblanding over af den Slags, som her er omtalt, hvorpaa det hele blandes godt sammen. Lige før Salaten sættes paa Bordet, strøes lidt hakket Persille over.

Hammeren skæres igennem paa langs, og dette gøres bedst ved Hjælp af en lille spids Kokkenkniv.

TOMAT- OG ÆGSALAT

Nogle haardkogte Æg og flere Tomater skæres i Skiver. De lægges ud paa et Fad og hældes over med Mayonnaise. Overfladen dekorerer med Kapers og Ansjos-Filer.

ENDIVIE- OG ANANASSALAT

Vask Endivien og skil Bladene ad. Disse tørres omhyggeligt og fordeles i Salatskaalen. Smaa Ananas-Terninger blandes imellem, og tyk Piskefløde, hvori er blandet lidt Salt og Peber, hældes over det hele.

I Stedet for Ananas kan man bruge henkogte Ferskner. Disse skæres i tynde Strimler og anvendes paa samme Maade, som Ananas-Terningerne.

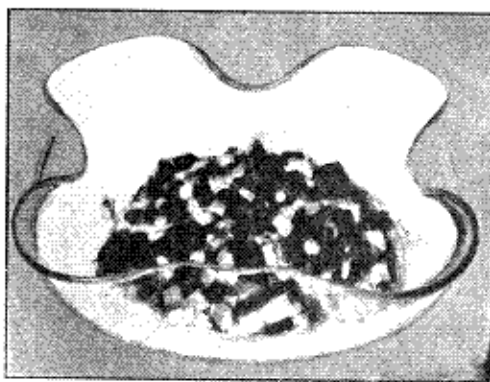
BANAN- OG DRUESALAT

Hertil bruges grønne Vinduer. Skindet og Kernerne maa fjernes fra disse, og Skindet tages af Bananerne, — dette maa gøres med en Sølvkniv. Bananerne skæres i Skiver, og begge Slags Frugter blandes sammen og arrangeres paa et Leje af friske Salatblade.

Tyk Piskefløde, hvori er blandet lidt Salt og Peber, hældes over.

HUMMERSALAT MED MAYONNAISE

Denne Salat er naturligvis langt mere solid end de andre,

Den røde og hvide Dannebrogssalat pynter op paa Bordet.

Hummersalat med Mayonnaise er en solid Fiskeret.

som her er omfattet, men man fristes uvilkaarligt til at tage denne med, naar der er Tale om lækre, indbydende Salater, thi mange vil sikkert give os Ret i, at Hummersalaten er den allerbedste.

Der skal bruges en lille frisk Hummer, fire Ansjos-Filet'er, fire ganske smaa syltede Agurker, et haardkogt Æg, nogle faa Kapers, Rødbede, to smaa Salat-hoveder, lidt Endivie samt ca. tre Dele Mayonnaise.

Naar Hummeren er kogt, skæres den igennem paa langs. Dette gøres bedst med en skarp, spids Koken-kniv. Hummerkødet tages ud af Skallen og skæres i passende smaa Stykker. Er der Rogn, lægges denne til Side sammen med det Kød, som sidder i de to Kloer. Begge Dele bruges senere til Dekoration.

Alle Salatbladene vaskes omhyggeligt og tørres af, hvorefter de med Fingrene brækkes i passende smaa Stykker. Kom nu Hummerkødet og Salatbladene i en Skaal og bland det med saa meget ret fyndt Mayonnaise, at det hele fugtes. Dette maa

gøres forsigtigt, for at Salatbladene ikke skal tage Skade og blive bløde.

Nu anbringes denne Blanding i en høj Dynge midt i Salatskaalen. Der hældes et Lag tykt Mayonnaise over Dynngen, og Overfladen pyntes med Kød fra de to Kloer, med Kapers, Ansjos-Filet'er, Rødbedskiver samt Ægget, som er skaaret i smukke Skiver.

Hummersalaten maa være ganske kold, naar den serveres.

Bruges Daase-Hummer, maa Saften hældes fra, saa der ikke er en eneste Draabe tilbage; ellers vil denne blandes med Mayonnaisen og ødelægge det hele.

Mayonnaise laves som Regel af Æggeblommer, rørt med Olie, — der hældes i draabevis — samt Eddike, men der er mange, som foretrækker at bruge halvt Olie og halvt Fløde samt Citronsaft i Stedet for Eddike. Dette er dog ganske en Smags-sag, og en Husmoder gør bedst i at prøve sig frem, til hun har truffet sin egen og sin Families Smag.

Kia Ora.

MUSIK

JULIUS CÆSAR.

Opera i 3 Akter af Georg Friedrich Händel.

To Aarhundreder er dog en afgørende Prøvetid for et Kunstværks Levedygtighed. Tidsaldrer har vekslet, Moder afløst Moder siden hin Aften i London 1724, da Händel første Gang dirigerede sin Opera »Julius Cæsar« til Contentment for et højhaarent og velberedt Publikum med selve den kongelige Familie i Spidsen. Hvor Værket senere blev af, ved ingen, Nedslyttet i Støv sov det sin næsten tohundredeaarige Søvn, indtil det paa Initiativ af Händelselskabet og ved en Nybearbejdelse af Teksten og nødvendig Beskæring af Seccorecitativene ved den Göttinger Doktor Oscar Hagen blev vækket op af sin Dvale og atter bragt i Rampens stærke Lys.

Ved en Komité var det lykkedes at faa Hovedkræfterne fra de med saa stor en Begejstring hilste »Julius Cæsar«-Opførelser i Berlins »Grosse Volksoper« til at deltage i to hjemlige Opførelser, der under den største Tilslutning fandt Sted i Palæets store Sal, hvis Tribune saare virkningsfuldt var omdannet til en veritabel Scene.

Med Vilhelm Gullmanns sangligt og dramatisk lige fuldendte Cæsar, med Fru Melanie Karts stolte og sangligt myndige Cleopatra, med saa ypperlige Sangkrefter som Fru Hilmar-Hansen, Poul Hansen og Magnus Andersen i de øvrige større Partier, suppleret med unge Sangere og last not least med det kgl. Kapels vidunderlige Orkesterledsagelse under Kapelmester Georg Høebers fint forstaaende Ledelse blev disse Opførelser en Musikbegivenhed, der rager højt op mellem det. Sæsonen bød os af nyt inden for vort Musikliv.

TYCHO BRAHES DRØM. Ballet i 1 Akt af Hr. Viggo Cavling. Musikken af Hr. Hakon Børresen. Den heropnåede danske Astronom halvt tragiske Tilværelse har beskæftiget mangen god, dansk Dig-

ter. Ikke mindst i dramatisk Form har Emnet været dyrket og uddybet. Det Grundlag, hvorpaa Hr. Viggo Cavling har bygget sin lille Ballet, har dog kun ringe Bud til Hovedindholdet i Tycho Brahes interessante Liv. I korte Rids tegner Forfatteren fikst og behændigt et Par muntre Situationer med den skotske Konges Besøg paa Uranienborg som historisk Effekt og en Række Danse, som opvending Tilvækst af det dramatiske Liv.

Bagefter følger Astronomens Drøm om »stella nova« og Himmellegemernes jordiske Tilsynkomst i Skikkelse af skønt drapperede Kvinder med Poesiens Legemgørelse i den dejlige Frk. Ulla Iversens foraarssyldte Skikkelse. Et Vidunder af Belysningsraffinement, der skyldes Teatrets fantasifulde Scenemester, Hr. Poul Nielsen, et rigt dramatisk Anlæg, hvor Hr. Johannes Poulsens kyndige Haand føles.

Til al denne Øjenlyst har Hr. Hakon Børresen bygget sin musikalske Ramme. Atter faar han Lejlighed til at vise sin Evne til at »skolorere« dramatisk. Der er Humor og ikke ringe Vid, hvor Gæken slaas løs, og tilstrækkelig Opbydelse af underfuld Mystik, hvor Fantasteriet hæver sig til overnaturlig Ekstase.

Det hele Billede er saare virkningsfuldt og skønt — men blot for langt. Selv om Fru Elna Jørgensen med meget karakteristisk Snille har bygget sine skotske og sine danske Bondedanse, kunde de nok trænge lidt til Saksen.

P. G.

Farveri

Indleveringssteder:
Jernstige 3, 1. etage
Vesterbrog 61, 1. etage
L. Torvegade 7, 1. etage
G. Sænger 176, 1. etage

**Kemisk
Tøjrensning**

Indtægt 1800
Faktisk
Rødmøntegade 17
Tlf. 4274 v. 180

Jobs. Barding

Første og største Anlæg for Kemisk Rensning efter System Barbe

GRÆSKE VINE
FORLÅNG PRISLISTE
N. S. DAM & Co. EFTF., Jernbaneg. 3-5, C. 3603

Vældegaard Husholdningsskole
(20 Min. Jernbanek. fra København) 5 Mdr.s
Kursus begynder 4. Novbr. - Program sendes.
Helene Hjul
Telf. Gjenløfte 109 Gjentofte.

Fru Gerda Kjærsgaard.
Stort Udvalg i Ungpigejoler, Fruejoler, Dagligkjoler og
Mellemkjoler i Uld og Silke, samt Selskabskjoler.
Alle Priser betydeligt nedsatte. Kjolerne forandres billigt.
Frederiksgade 11, 1. Sal (Marmorpladsen).
Træffes 11-6. Lørdag til Kl. 7. Telefon 14.860.

Dame. Special-Atelier. Herre.
Moderne Haararbejde.
Parykfabrik. F. PLATAU Haarhandel.
Hovedvagtsgade 2 København K.
Postordre prompt. — Telf. Byen 2450.

A/s Engelsk-Dansk Biscuits Fabrik

Kiks = Biscuits = Vafler

Fineste Fabrikat.

ARISTOKRATIETS PARFUME
KIKKIF
BRUUN & ANDRESEN

Mod Græs Haar har De anvendt det kendte, vandelbare Haarvand
Jouventine de Junon
der faas i de fleste Parfumerietninger samt i Hovedudsalget
CENTRO, Kaltesundet 14, København B.

HANSON NY ØSTERGADE
2. STEMPELFABRIK
MARKEPLADER
TELF. 354 & BYEN 324 X.
Signeter - Dørplader - Haandtrykkerier
Brændejern - Numeratorer - Perforerer

ELLEN E. HANSEN
Foraarssnyheder: Franske og engelske Jersey-Dragter, Nye Jumper, Smukke Foraarshatte og Bluser.
SLAGELSEGADE 7
10 - 5. Øbro 5592.

Martha Sahl's Fagskole for Husholdning.
Helenevej 1A. - Kbhvn. V. - Telf. C. 12424.
3 Mdr.s Kursus for viderekomne April til Juni. Nyt Kursus til Septbr.
— Flever optages med og uden Pension. — Skolen er stats-
anerkendt. — Statsunderstøttelse kan søges. — Progr. sendes.

Forlang
overalt
Dr. Siegerts
ægte
**Ango-
stura
Bitter.**

Ældste
og uover-
træffelig
i Aroma.

TEGN ABONNEMENT paa ILLUSTRERET TIDENDE

Danmarks fineste
Ugeblad koster kun
7 Kr. Kvartalet.

Illustreret Tidende
udkommer hver Uge.

Enkelte Numre à 75 Øre
erholdes i alle Boglader,
Kiosker og Bladudsalg.

KONTOR:
KONG. NYTORV 21
KØBENHAVN K.
TELEFON 8338

Sølvmedekunst og engelsk Sølv og Sølvplet.

De søger en smuk Gave, men fordier samtidig, at den skal være holdbar og vise Hjemmets Velstand.

Vort fine, anerkendte engelske Sølv og Sølvplet er al-
tid kærkomne Gaver, det er værdifuldt, fordi Formerne
vidner om den kræse, forfinede engelske Smag og intet
andet Land har en saa højt udviklet Smedekunst som
England.

Righoldigste Udvalg i Skandinavien samt smagfuldt og solidt
SØLV og SØLVPLETARBEJDER til moderate Priser.

K. R. BERNIKOWSGADE 1 (lige ved Østergade) — **Telefon 8381** — **KØBENHAVN K.**

Borddækning med disse SØLV og SØLVPLETTING
som Galler, Skeer, Knive, Fade, Bakker, Saucerskaale,
Ragoutfade, Flaskebakker, Kandelaberer, Lysstager,
Brødbakker, Stegelaag, Gemysefade, Salatskaale etc.
virker rigt i festlig Belysning og til daglig Brug.

KUNSTSALEN

HANS FRANDSEN

ET HJEM
UDEN BILLEDER
ER SOM
EN HAVE
UDEN BLOMSTER

W. ROBERTS
KUNSTHANDLER
NYKØB 1918

NØRREGADE 2
SKINDERGADE 44

MASAGAMA THE

ER UOVERTRUFFEN
KUN EN KVALITET
DEN BEDSTE

7 Kr. pr. 1/2 kg

IMPORT VED
MOSES & SØN G. MELCHIOR
KØBENHAVN STR. NØG. 34
TELEFON CENTRAL 8720

TELEFONER:
2712 - 5858

Kählers Keramik

er verdenskendt

Grand Prix

paa Verdensudstillingen i
Rio de Janeiro 1923

Aktieselskabet

Kjøbenhavns Flydedok og Skibsværft

Nordre Værft: Christianshavn.
Telefon: Central 559.

Søndre Værft: Frederiksholm.
Telefon: Central 6042.
Telegram-Adresse: FLYDEDOK

Skibs- og Maskinbyggeri.

3 Flydedokker og 4 Tørdokker.

LYSBERG & HANSEN

PALÆGADE 1-3

KGL. DANSK & KGL. SVENSK HOFLEVERANDØR

MØBLER INTERIEUR
STOFFER TÆPPER
OG ANTIKVITETER

AKTIESELSKABET

ATLAS

KØBENHAVN L.

Dampmaskiner
specielt til ovchedet
Damp.

Dampturbiner
til Dampskibe og til
Landanlæg.

Køleanlæg & Isværker.

Englands
populæreste Cigaret.

TELF.
778

TELF.
778

VALKENDORFSGADE 34-36
ved Helligaandskirken

H. Hvenegaard

Winkel & Magnussen's

Kunsthandel

Højbroplads 7

UDSTILLING
AF GAMLE
KOBBERSTIK

Jens Juels Selvsportræt,
Kobberstik af Clemens.

DANSK REPRODUKTIONS ANSTALT.

LANDETS STØRSTE ANSTALT
GRAABRØDRETORV 14 KØBENHAVN
TELEF. 2207 - 7485 TLOR. ADR. - REPR.

Elektr. Lys Elektr. Kraft

Hustelefon- og Ringe anlæg

Montering og Rep. udføres

P. HINDBØL

Aut. elektr. Installatør
Projektering og Tilbud gratis

Sdr. Boulevard 77, Tlf. 10354

Boulevard Teatret

Sdr. Boulevard
79-81

JENS JENSEN

tegner alle Forsikringer

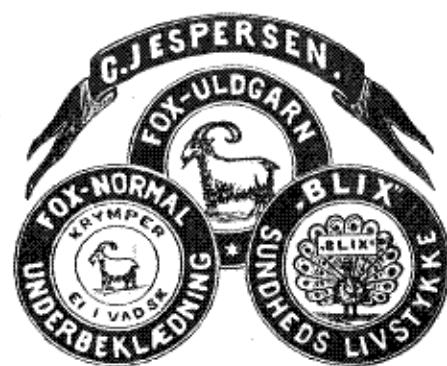
„Norden“ og „Danmark“

Telefon Godthaab 2636

Borups Allé 249 a St. tilh.

Karise Kostskole

forbereder til Præliminæreksamen og har Eksamensret. Nyt Skoleaar fra 1. April. Forlang Program. To Timers Rejse fra København. Telef. Karise 55. K. A. Kristensen.

Ene-Udsalg

2, KRONPRINSESGADE 2

RESERVERET

AKTIESELSKABET

Det Hoffensbergske Etabl.

(GRUNDLAGT 1874)

Bogtrykkeri = Bogbinderi
= Litografi =

Alt Arbejde udføres i
1ste Klasses Udstyrelse

28 KRONPRINSESGADE 28
KØBENHAVN K. • TELF. 4019 - 4020

SEVERIN & ANDREAS JENSEN

AL BOLIGMONTERING I
KUNSTNERISK SMAG
OG BEDSTE UDFØRELSE

MØBLER

PANELER • GARDINER

MALERARBEJDE

KONGENS NYTORV 21
TELEFON CENTRAL 423

OPERA FØRER

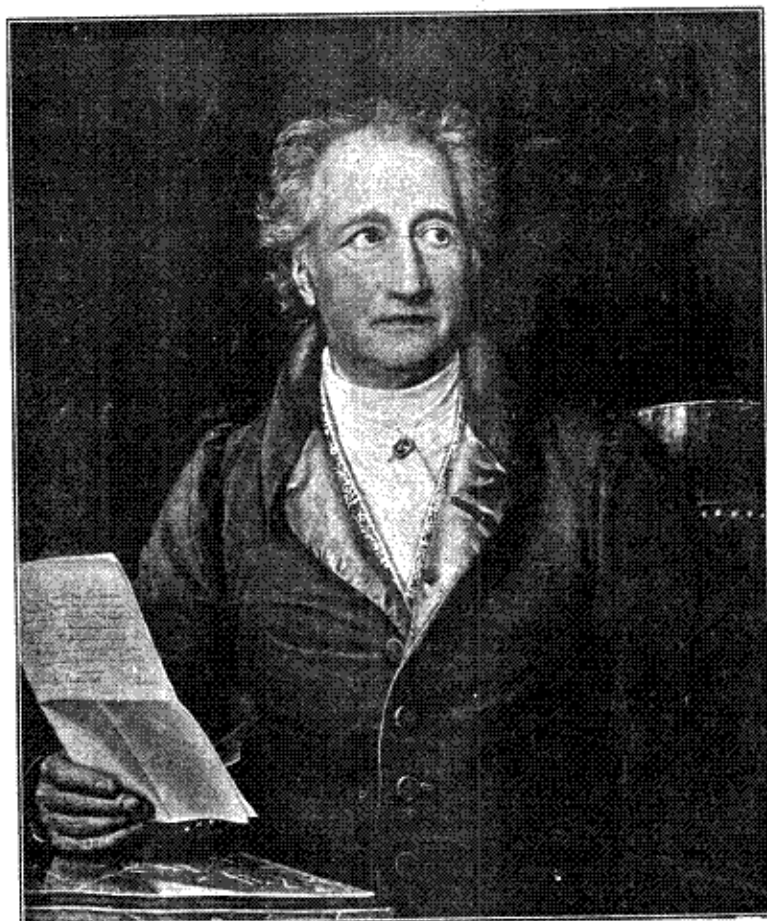
Pris 3 Kr.
indb. 4,50

God Gavebog,
ogsaa for
Besøgende i
Udlandet.

BOG- OG BLADCENTRALEN
KØBENHAVN

60 TEKSTER
UDARBEJDET AF
GERHARDT WYNGE
120 HJELPSIGE
ILLUSTRATIONER
SAMT BIOGRAFER
MED PORTRÆTTER

Goethes samlede Digter-Værker

Indbundet i 12 store Pragtbind med Skindryg og Skindhjørner fuldstændig

GRATIS!

I Anledning af den fornylig afsluttede store Goethe-Udstilling paa Charlottenborg uddeler Forlaget fuldstændig gratis et stort Antal **Fri-Abonnement** paa den nye og første samlede Goethe-Udgave paa Dansk, der i disse Dage er begyndt at udkomme, og som ialt vil omfatte **12 store Bind**, der udsendes med et komplet Bind hver 2. Maaned.

Alle disse Fri-Abonnement gælder for den **indbundne** Udgave udført med **Skindrygge** og **Skindhjørner**, præget med **ægte Guld** og trykt paa det fineste **træfri** Papir, hvis almindelige Pris ellers er 11 Kr. 50 Øre pr. Bind. Ydermere vil enhver Fri-Abonnent faa Værket tilsendt **franco**.

Forlaget haaber herigennem paa en smuk Maade at have henhedt Opmærksomheden paa, at Verdens største Digters Værker nu ogsaa kan faas i **samlet Udgave** paa det danske Sprog.

Udgaven, der er oversat af kendte danske Digtere under P. A. Rosenbergs Redaktion, bliver nydeligt udstyret med Friser og Vignetter af Gudmund Hentze.

Vi anmoder **Enhver**, der ønsker at drage Fordel af dette Tilbud, snarest muligt — helst omgaende — at udfylde hosstaaende Blanket og indsende denne direkte til Forlaget.

300

BLANKET

Indsendes direkte til

Forlaget „Danmark“

Valdemarsgade 10, Kbhvn. B.

Undertegnede ønsker gerne at komme i Betragtning ved Uddelingen af Fri-Abonnement paa Goethes samlede Digter-værker, leveret indbundet i Pragtbind og tilsendt franco. 15 Øre i Frimærker til Besvarelse bedes vedlagt.

Navn

Stilling

Adresse

(Bedes udfyldt tydeligt og med Blæk).